

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

Excerpta Ex Ecclesiastica Historia Theodori Lectoris, Auctore Nicephoro
Callisto Xanthopuli filio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

ΕΚΛΟΓΑΙ
Α ΕΧCΕΡΤΑ
ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΕΧ ΕCCLΕSΙΑSICA
ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΗΙSΤΟΡΙΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΥ THEODORI
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ, LECTORIS,

Ἀπὸ Φωνῆς νικηφόρου καλλιῆτος ἔ
ξανθοπούλου.

Auctore Nicephoro Callisto
Xanthopuli filio.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ.

EX LIBRO PRIMO.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ὁ νέος
ἔλθων εἰς κυνηγιον, εἰς Β
λακὸν ποταμὸν παρὰ χείρας,
ὡς λέγει, τῇ Ἰπύσῃ νυκτὶ
ἐτελεύτησεν, καὶ ἔταφεν ἐν
τῇ θήκῃ δεκαδὲκα παλῶς

αἰσ. λέγει ὅτι καὶ ἡ βασίλισσα διδοκία ἀπ-
ελθῆσα εἰς ἱεροσόλυμα, ἐκέτι ὑπέσχετο
μαρῖνα ἢ παρθενὸν ἐν τοῖς βασιλείοις,
πρὸς τὸ ἀδελφὸν ἐτελεύτησεν καὶ ὅτι χρυσά-
φιον τὸν τρυμᾶν ἀνείλεν ἢ παλῶς. καὶ
ὅτι ἡ διδοκία τῇ παλῶς τὴν εἰκόνα τῆς
θεομήτορος, ἢ ὁ δόξολογὸς λεκτὸς κα-
τέσφρησεν, ἔξ ἱεροσολύμων ἀπέστειλεν.

Μαρκιανὸς ἰλλυριὸς τὸ γένος, τριεὶ ἐ-
τῶν, παρὰ βεβηκὸς ἐν ἡλικίᾳ, ἐν πολέμοις γε-
νέμενος ἀείσθη, ἀνηγορεύθη βασιλεὺς ἐν
πρὸς δόμῳ, ὑπὸ παντὸς τῆς στρατῆ. ὁς ἐν δὲ
ἐκέλευσεν ἀρχόντα Ἰπύσῃ δόξῃ μὴ γίνεσθαι.

Μαρκιανὸς καὶ παλῶς ἐγράψαν λέ-
οντι τὸ πάπα ρώμης, πᾶσαν ἀπὸ αὐτῶν
πάντα παρέχοντες ἐνέαγησαν ἢ καὶ αὐτῶν αἰ-
κελεύσας. ἐγράψεν ὁ βασιλεὺς καὶ τοῖς καθ'
ἐκαστὸν τόπον Ἰπύσῃ. λέων ὁ ἐπίσκοπος
πρὸς ἐγράψεν πρὸς τὴν ἐν νικαίᾳ ἐλπίζο-
μεν γίνεσθαι σὺν ὁδὸν θυμασίαν Ἰπύσο-
λῶν, ἢ τις καὶ ἐν τοῖς πρὸς χείρας ἐν καλχη-
δὸν ἐμφέρει, καὶ ὑπὸ ἔξ ἰσορῆσι ἐν τε-
τακ.

THEODOSIUS junior
ad venationem egres-
sus, cum in Leucum
fluvium abreptus fuisset, ut refert Theo-
dorus, sequenti nocte mortuus est, & in momento Arca-
dii patris ipsius sepultus. Refert etiam
Theodorus Eudociam Augustam Hiero-
solyma profectam, non amplius revertisse: Et Marinam virginem in pala-
tio ante fratris sui obitum è vivis excessisse. Ait praeterea Chrysaphium, qui
& Tzumas dictus est, jussu Pulcheriae interfectum fuisse. Refert etiam Eudo-
ciam ab urbe Hierosolymitana ad Pulcheriam misisse imaginem matris Domini, quam Lucas Apostolus depinxerat.

Marcianus oriundus ex Illyrico, Tribunus, profecta jam aetate & in bellis strenuus, ab universo exercitu Imperator renuntiatus est in Septimo. Qui statim constituit, ne quis numerato pretio ad magistratum promoveretur.

Marcianus & Pulcheria litteras scripserunt ad Leonem Papam urbis Romae, quibus omnem illi potestatem tribuebant. Ea quoque iustiones insertae sunt actis synodi Chalcedonensis: scripsit etiam Imperator ad singulorum urbium Episcopos. Leo autem Episcopus, mirabilem Epistolam scripsit ad synodum quae Nicæa congreganda esse credebatur: Quae quidem Epistola inserta est etiam actis Synodi Chalcedonensis, & à Theodoro Lectore hic refertur.

Cum ex omnibus locis Episcopi congregati essent Nicææ, Marcianus qui tum in Thracia morabatur, literas scripsit ad Synodum, se se excusans. Deditque operam, ut synodus Chalcedonem transferretur, propterea quod cuperet ipse interesse Concilio, juxta exemplum div. Imp. Constantini. Hoc igitur modo synodus Chalcedonem translata est, & in Ecclesia Euphemie Martyris celebrata. In hac synodo multa necessaria dogmata ac negotia constituta sunt: Quorum notitia & multiplex utilitas ex ipsa actorum lectione percipi potest. Expositi sunt etiam Canones viginti septem. Quibus omnibus gestis Episcopi ab Imperatoribus honorati, singuli ad proprias civitates remeant.

Pulcheria Augusta admodum pia extremum diem obiit, cum multa præclare in vita gessisset, cunctaque bona sua moriens pauperibus reliquisset. Ejus testamentum Marcianus infirmare noluit: sed ad perficienda cuncta quæ illa mandaverat, libenter sumptus subministravit. Ædificavit autem Pulcheria Ecclesias complures: Eam scilicet quæ est in Blachernis: Item eam quæ est in Chalcopratiis. Aliam quoque quæ dicitur Hodegorum: Item Ecclesiam S. Laurentii Martyris.

Marcianus ad supplicationes quæ fiebant in Campo, pedes extra civitatem progressus, multas pecunias pauperibus erogavit. Anatolium vero urbis Episcopum hortatus est, ut juxta morem Episcoporum urbis regie, à Tauro usque ad Campum lætica vectus ad supplicationem procederet. Verum ille cum Marcianum pedibus incedentem vidisset, ipse quoque pedes processit.

Marcianus cum didicisset ea quæ adversus Romam & Imperatrices facta fuerant à Vandalis ex Africa profectis, sicut Imperatorem decebat commotus, ad bellum se paravit. Contigit autem ut ad Supplicationem procederet, in Campum die XXVI. Januarii. *Ejus autem loco Imperator eligitur Leo, oriundus ex Thracia, dignitate Tribunus.

Timotheus audita Marciani morte, adversus Proterium insurgit, cumque in baptisterio Ecclesie occidit, & cadaver ejus per urbem trahi & incendio confumi curavit. Porro hic Timotheus Ælurus, antequam Proterius occideretur, præstigiis quibusdā ac machinamentis

A Τῶν ἀπαταχῆ Ἐπισκόπων συναθροθέντων ἐν τῇ νικαίᾳ, μαρκιανὸς διαπέμψας ἐν θράκη, ἔγραψε τῇ συνόδῳ ὁποῦ γεμῖναι καὶ τῷ συνόδῳ ἐν καλχηδόνι μεταγαγεῖν εἰς ἀδάσε, θέλων δι' αὐτῆς παραῖσιν ἐν τῇ συνόδῳ, καὶ μίμησιν κωνσταντίνου ἡ ἐπιτοίῳ ἢ συνόδῳ ἐν καλχηδόνι μεταγαγεῖν, ἐν τῷ ναυδιδυμίας τῷ μάρτυρι. ἐν πολλὰ καὶ ἀναγκαῖα διέτυπώθη δόγμα τε καὶ πρῶτον μάλιστα, ὡς ἡ γνώσις καὶ ἡ ὁφέλιμα πολυμερῆς ἔσται, διὰ τῶν πεπερασμένων διηρησμένων ἀναγνώσεως, καὶ κανόνων ἢ ἐκθεσεῖς. ἀπὲς ἀπαταχῆ πρῶτον μάλιστα οἱ ἐπίσκοποι, καὶ πάση τιμῇ τῶν βασιλείων τιμηθέντες, ἐν εἰρήνῃ καὶ εὐφροσύνῃ τῷ ἰδίῳ πῶλον κάλεσθαι.

Παυλοῦ ἡ δὲ σέβης ἐτελεύτησεν, πολλὰ καὶ καθεστῶματα καὶ πάντα τὰ εὐαγγέλιου, πτωχοῖς καὶ ἀλεῖψασα ἀπὲς μαρκιανὸς οὐκ ἀπέψεν, ἀλλὰ καὶ ταῖς χρεῖαις ἀπίστας ἀποδύμωσιν ὑποπέτησεν. ἐκίησε δὲ καὶ εὐκλείης οἶκος παυλοῦ πολλὰς, τὸν ἐν βλαχέρναις, τὸν χαλκοπρατίων, τὸν ἐν ἡλιγῶν. μετ' ὧν καὶ τὸν λαυρεντίου τῷ μάρτυρι.

C Ἐν ταῖς λιγαῖς ἡμερῶν ἐν τῷ κάμπῳ, πέριξ μαρκιανὸς ἐξερχόμενος, πολλὰς τοῖς δεομένοις δωρεὰς παρέειχεν. ἀναβάντων τὸν ἐπίσκοπον, ἔγραψε καὶ τὸ ἐπὶ τῆς ἐπισκόπων τῆς πόλεως, διὰ τὴν ταύτης φορέω φερόμενον, λιτανεύειν ἕως τῆς κάμπῳ. ὃ δὲ μαρκιανὸν βλέπων περὶ ζεύοντα, καὶ αὐτοῦ περὶ ζεύων ἐλίξαιεν.

Μαρκιανὸς γνῶσ τὰ ἐν τῷ ἄφρονι κατὰ τὴν ῥώμης καὶ τῶν βασιλείων ἡμερῶν, κινήσει βασιλικῶς, πρὸς πόλεμον ἡμερῶν πίετο. Συνέβη δὲ αὐτὸν ἐξελθεῖν ἐκ τῶν λιγῶν ἐν τῷ κάμπῳ, τῷ ἰανναρίῳ μηνὶ καὶ προχρῆσει δὲ εἰς βασιλεῖων ἡμερῶν, θράξ μὴ τὰ γῆν, περὶ εἰς τὴν ἀσίαν.

Τιμόθεος τὸν μαρκιανὸν αἰδομένους θάνατον, καὶ προεβίβη κινήσει, καὶ ἔστον ἐν τῇ κλημῶν τῷ ἐκκλησίας (Φαγῆναι παρὰ σκεύασε, ἵνα τὸν νεκρὸν συζητηῖ, καὶ περὶ αὐτῶν δοθῆναι τιμῶν δὲ ἀλλοῦ, πρὶν ἢ ἀναγεῖν θῆναι προτέριον, μελανία τῷ χερσὶ ἀμύσει, νυκτὸς

νυκτός ἐν τοῖς τῶν μοναχῶν κελλίοις ἀειερχομένων, ὅς ὀνόματος ἐκάλει ἕκαστον μοναχόν. ἐκίειν δὲ ἰσακῶσιν, ἔλεγε ὅτι εἰς μὴ εἴη τῶν λειτουργικῶν πιδυμάτων ἀπεσάλη δὲ πᾶσιν εἰπεῖν, ἵνα ἀσπέρεις μὴ τὴν κοινανίαν φθίζωσαι, τιμώθεις δὲ τὸν αἰλερον ἐπίσκοπον προχειρίζωνται, ἐαυτὸν δὴ ἅλον πᾶσι ποιών.

Ὁ αἰλερον ζῶν τὰς προδέρεις, ἰσὸς κατὰ τὴν ἐπιτομήν ἐπισκόπων χειροτονεῖται, καὶ ἐν τῷ θορύβῳ καὶ ταραχῶν τὴν ἐκκλησίαν ἐπλήρωσεν.

Ὁ σισιανὸς ἦν ὁ μέγας ἰακώβος. ὅπως δὲ ἦν ἐν ἀρέσῃ ἐδάξε τὸ ἀεὶ τὰς πλυώσας ἐλάνιδας κόρας ἐν τῇ πηγῇ, αἱ τινες ἐπὶ τῷ ῥήματι ἰακώβου ἐπολιώθησαν, καὶ ἡ πηγὴ ἐξηραίνθη ἢ ἐν ἑξάμηναις πάλιν ἀπεκατέστη. τὰς μέντοι κόρας ἀποπολιώσας κατέλιπε. δειδέναι οὖν ἐστὶ ἰακώβος ὁ καὶ τοθαυμάτο ἀεὶ τὴν πηγὴν τὰς κόρας ποιῶν, οὗτοι ἐσὶν ὁ ἀνιγράφας πρὸς τὰ ἐκκύβητα, οὗτοι ὁ σισιανός, ἐν τοῖς κωνσταντῖναις ἦν χεθνοίσι. πάλιν δὲ οὗτοι ὁ δειότερος ἰακώβος μέγας ἦν ἐπιθαύμασιν, ὡς φησὶ ἐν τῇ φιλοθέῳ ἰστορίᾳ ὁ θεοδώριος.

Λάρινα καὶ ἡτοίμασε θεοδώριος πρὸς τὰ φλωτῶ μεγάλοι ἰακώβου. ζυθέθη δὲ ὑποβλήσασαι τὸν θεοδώριον. πάλιν δὲ οὗτοι ἐν αὐτῇ ἐτέθη ὁ μέγας ἰακώβος.

Συμεῶν, δὲ τὸ κάμης ἦν σισάν, καὶ πρῶτος τῶν κίων ἐπιήδουμα ἐπειθόσεν μέγας ἡρόδωτος, ὡς διηγεῖται τὰ περὶ αὐτὸν συγγράμμασι.

Ἀνατολίᾳ τελοθῆσαντος, ἡνναδίου προχειρίζεται. πρῶτος τῆς ἐκκλησίας, ἀκακίᾳ τῷ ὀρφανοτρόφῳ συμψήφῃ ἡρομένῳ. πρῶτος δὲ ἡνναδίου μαρκιανόν οικονομον, τῆς τῶν καθαρῶν ἀναθηρσείας, εἰς τὴν ἐκκλησίαν μελεθόντα. ὁ δὲ ἅμα τῷ ἡρόδῳ οικονομῷ, τὰ πρὸς φερόμενα ἐν ἑκάστῃ ἐκκλησίᾳ, οὗτοι τὰ τὸ πνευματικὸς κομιζέσθαι διεύπωσεν, ἕως τέττα τῆς μεγάλης ἐκκλησίας πάντα κομιζομένης.

Λέων ὀνομαζέτησε, τὴν κυριακὴν ἑστῶ πᾶσιν ἀργεῖσθαι, ἀπὸ τῆς αἰῶνος καὶ σεβασμῶν καὶ οὗτοι κληρικὸς ἑστῶ τῷ ἐπαρχῷ τῶν πρεσβυτέρων μόνον ἀποκρίνεσθαι.

A ulus, noctu cellas Monachorum circuibat, singulos Monachos nominatim appellans. Cumque is qui nominatus erat respondisset, ipse unum ex Angelis se esse dicebat, ad hoc missum ut singulis denuntiaret, ne Proterio communicarent, sed ut Timotheum Aelurum Episcopum eligerent, se metipsum cunctis manifeste designans.

Aelurus vivente adhuc Proterio, ab Episcopis qui depositi fuerant, ordinatur, statimque turbis ac tumultuatione Ecclesiam implevit.

Magnus Jacobus Nisibi erat oriundus. Quanta autem virtute praeditus fuerit, apparet ex miraculo quod factum est in puellis quibusdam Gentilibus, quae lavabant in fonte. Haec enim post imprecationem Jacobi incanuerunt, & fons ipse exaruit, quem mox Jacobus orationibus suis restituit. Puellas vero ipsas canas reliquit. Sciendum porro est, Jacobum hunc qui istud miraculum in fonte & in puellis perpetravit, alium esse ab eo qui ad Encyclicas litteras rescripsit. Nam Nisibenus quidem ille vixit temporibus Constantii. Hic tamen junior Jacobus miraculis quoque clarus fuit, ut testatur Theodoritus in historia Philotheo.

Theodoritus arcam magno Jacobo ad sepulturam paraverat. Verum Theodoritus ante Jacobum e vivis excessit. Nihilominus tamen magnus Jacobus in arca depositus est.

Symeon oriundus fuit ex vico Sisan, qui primus stanti in columna exercitationem excogitavit. Vir autem fuit praestantissimus, ut testantur libri de ejus vita conscripti.

Mortuo Anatolio, Gennadius presbyter Ecclesiae CP. in ejus locum substituitur: simul nominato quorundam suffragiis Acacio, Orphanotrophii Preposito. Porro Gennadius Oeconomum Ecclesiae constituit Marcianum, qui ex Catharorum secta ad Ecclesiam Catholicam transierat. Hic simul atque Oeconomus factus est, decrevit ut quae in unaquaque Ecclesia offerebantur, Clerici ejusdem Ecclesiae acciperent: cum ad id tempus magna Ecclesia, universa accipere soletet.

Leo Imp. lege lata constituit, ut die Dominico cuncti feriantur, isque dies ab omni opere vacuus esset ac venerabilis. Constituit etiam, ut Clerici apud solum Praefectum praetorii convenirentur.

Hic Gennadius neminem ordinabat, A qui Pfalterium non sciret memoriter. Sub eodem Gennadio Pictoris cujusdam manus exaruit, qui Christum Jovis specie depingere ausus fuerat. Sed Gennadius pictorem precibus suis mox sanavit. Scribit porro Theodorus noster, melius esse & magis consentaneum veritati, Christum aliâ formâ pingere, crispo scilicet & raro capillitio.

Eleutherio martyri ob quendam ejus clericum Gennadius scripsit in hunc modum. Miles tuus disciplinam non servat. Tu igitur, aut emenda illum, aut dele. Statimque mortuus est clericus, utpote qui malis moribus esset præditus.

Hujus Gennadii temporibus, Studios Ecclesiam sancti Joannis exstruxit, & Monachos ex Acæmitensibus in ea collocavit. Gratissimus verò Præpositus sacri cubiculi, exstruxit Ecclesiam sancti Cyriaci, in qua etiam Monachi vestem assumpsit, simulque Præpositi munus implere non destitit.

Daniel vir plane admirandus, ex Symeonis monasterio profectus, columnam quæ est in Anaplo conscendit.

Anthimus & Timocles tropariorum Poëta, in duas factiones divisi sunt. Et ii quidem qui Chalcedonensem synodum probabant, unâ cum Anthimo collectas agebant. Hic enim vigiliis quoque celebrari fecit. Quotquot verò supradictæ synodo infensi erant, Timocli adhererunt.

Martyrio Antiochenis Ecclesiæ Episcopatum gerente, Zeno magister militum qui Leonis Imperatoris filiam Ariadnen, uxorem duxerat, Antiochiam venit. Erat in ejus comitatu Petrus quidam, cognomento Fullo, presbyter Ecclesiæ S. Bassæ martyris, quæ est Chalcedone. Hic sedis Antiochenæ cupiditate captus, persuasit Zenoni, ut conatus ipsius adjuvaret. Conductis igitur quibusdam ex Apollinaris secta, contra fidem & contra Martyrium Episcopum plurimos tumultus excitavit, Anathemati subjiciens eos qui non dicerent Deum crucifixum. Quam ob causam populum quoque inter se dissidere fecit. Addiderat enim trifragio hæc verba: Qui crucifixus es pro nobis.

Martyrius cum ad Imperatorem venisset, honorifice dimissus est, studio atque hortatu Gennadii. Reverfus autem Antiochiam, cum Antiochenes turbis ac seditionibus delectari, & Ze-

Outo. εδ' ένα εχειρσόνει, τὸ ψαλλόμενον μὴ γνώσκοντα. Ἐπὶ γηνάδιε, ἡ χεὶρ τῆς λαγέφου ἐξηράνθη, καὶ ἐν τάξει διός, τοῦ πατῆρος γράψαι τοὺς μισθούς. ὅτι δι' ἐξουσίαν ἰάσατο γηνάδιε. Φησὶ δὲ ὁ ἰσορῶν, ὅτι τὸ ἄλλο Ἰσχυρὰ τὸ σωτήριον, τὸ ἔλον ὀλιγοτέρον, ὑπαρχὴ τὸ ἀληθές εἶρον.

Ἐλδοθεῖω τὸ μάρτυρι δι' ένα κληρικὸν τὸ ναῖ αὐτῶ, ἐδήλωσεν ὁ γηνάδιε, ὅτι ἡ σεραλιώτης σε ἀτακτεῖ ἢ διορθώσῃ τῆς, ἢ ἐκκοῦλον. ὁ δὲ εὐθύς ἐτελδιτῆσεν ὡς καὶ τρεπτο.

Ἐπὶ γηνάδιε σεραλιώτης ἔκλισε τὸν ναῖ τὸ ἀγίως ἰωάννη, καὶ μοναχὸς ἐν τῷ ἀνοικίω των ἐνεκάλεσεν. γρηθήσιμῳ ὁ πρῶτος σίλῳ, τὸν τὸ ἀγίως κυριακῶ, ἐν ᾧ καὶ τὸ μοναχικὸν Ἰσχυρὰ ἔλαβεν, ἅμα ἐπὶ ημεῖς τὰ πραιποσίτε.

Δανιὴλ ὁ θαυμάσιος ἐν τῆς συμεώνῳ μάνδρας ἐλθὼν, τὸ σὺλῳ ἐπέθη τὸ ἐν τῷ ἀνάπῳ.

Ἀνθιμῳ καὶ τιμοκλῆς, ὁ τῷ τρεπαιλῶν ποιητῶ, καὶ Φαλείας διηρέτησαν. ἀλλ' ὅσοι μὴ ἐχαιρον τῆ ἐν χαλκηδόνι συνόδῳ, ὡς τὸ ἀνθιμῳ συνήγοντο. αὐτὸς γὰρ καὶ τὰς παννυχίδας παρεσκόδιασε γίνασθαι. ὅσοι δὲ ταύτης ἐχθροί, τὸ τιμοκλῆ ὡσεὶ κεντο.

Μαρτυρεῖ τὴν ἀντιοχείας Ἐπισκοπῆσιν ἐκκλησίαν, κατέλαβε τὴν ἀντιόχειαν ζήνων ὁ σεραλιώτης, ὁ γαμερῶς Ἐπιθυσιέλης ἐμαδωντῆ βασιλέως λέοντι. τῆ τῶ πῆρες πρῶτες, τῆ ἐν χαλκηδόνι ναῖ βασιλεῖ τῆς μάρτυρῳ, ὁ ἐπὶ κίλῳ κναφῶς, κλητέσῃσεν ἐπὶ ἀντιόχειαν τὸ ζήνωνι τῆ βασιλέως γαμερῶ. ἐποφθαλμίσας ἡ τῶ θρονῶ τῆς πῆλεως, πείθη τὸν ζήνονα σμωερῆσαι αὐτῶ. καὶ μὴ τὸ σάμῳρος ἰνάς τῶ λῶνης Ἐπὶ οὐλῶνα μινεῖς θορύβους καὶ τῆ πῆσεως καὶ μαρτυρεῖ τῆ Ἐπισκοπέσε ἐπὶ ἰάσατο, ἀναθέματι βάλῳαν τῆς μὴ λέγοντας, ὅτι θεὸς ἐσαυρώθη. ἐν οἷς καὶ τῶ λαὸν εἰς διαίρεσιν ἤγαγε, καὶ ἐν τῶ πρῶτος πῆτες, τὸ ὁ σωρωθεῖς δι' ἡμᾶς ὡσεὶ ἐνησῆ.

Πρὸς βασιλέα ἐλθὼν μαρτυρεῖ, σὺ πολὺ τιμῶ ἀπελύθη σωρῆσθαι παρὰ τῆς γηνάδιε. ἐλθὼν δὲ εἰς ἀντιόχειαν, καὶ βλέπων ἀντιόχειας ταραχὰς καὶ σάσεσι χαιροῦνας, καὶ ζήνονα

τῆτοις συμπερίποινα, ἀπέλαξάλο τῆ ἐπισκο-
πῆ ἐπ' ἐκκλησίας εἰπόν, κλήρω ἀνυποτάκτω,
καὶ λαῶ ἀπειθεῖ, καὶ ἐκκλησία ἐρρηπωμένη
δοσιλάτοιαι, φυλάττων ἐμαυτῶ το τῆς ἱερω-
σύνης ἀξίωμα.

Μαρτυρεῖ ἀναχωρήσαντ', τυραννικῶς
ὀκναθὸς τῶ θεῶν ἐπεπήδησε, καὶ χειρο-
νεί ἐυθύς ἐπίσκοπον ἀπαμείας ἰωάννη τινά
ἀπὸ κατὰ εἰσέσεως, γνῆς ἢ ταῦτα γηνάδιος,
διδάσκῃ πάντα τὸν βασιλεία. ὁ ἢ κελδύς τὸν
κλαφέα πεμφθῆναι εἰς Ἴξορίαν, ὅπερ παρ-
μαθῶν, Φυγῆ χησάμυρος τὴν Ἴξορίαν διέ-
φυγῆ. ἤφω ἢ κοινῆ ἰελανὸς τῆ ἐπισκοπῆ B
χειρίζετ'.

Ἐμπροσὶ ἐν τῆτω τῶ χροῶ μέγας
ἐγένετο, τῆ δὲ βίβρα Ἐσπερμεβεικ μινός, ἀπὸ
τῆ νεωρεῖς δρεξάμυρ', καὶ φθάσας ἕως τῆ
ἀποσύλῃ θωμά τῶ ἀμανίης. μαρκιανός ἢ
ὁ οἰκονόμος ἀνελεθῶν εἰς ἔδν κεράμης τῆς ἀ-
γίας ἀναστασίας, καλεχων τὰ εὐαγγέλια, ἐυ-
χαῖς ἔδ ἀκρυσι τὸν οἶκον ἀπαθῆ διεφύλαξε.

Λέων ὁ βασιλεὺς παρθεβάλλο καίσαρα
λέοντα τὸν μικρόν, τὸν υἱὸν δρειάδης τῆς ἐαυτῆ
θυγατρὸς, κὶ ζήνωνος τῆ γαμετρῆ αὐτῆ. ἐν ἢ
τῆτω τῶ χροῶ, ἠ κόνις κατῆλθε, μινὶ νοσε C
βειῶ, παρκαλίθων νεφῶν φανείων τῶν ἐν
κερατῶ παρτερον. ὡς πάντας ἔδν ὀρώνας λέ-
γν, κερανόθεν κατενεχθῆναι.

Λέων ὁ βασιλεὺς σραλὸν ἐν ἀφρικῆ κτ' σιν-
δρείχε ἔξέπεμψε. καὶ τοσάτος λῶ ὁ σρα-
τῆς, ὡς ἔδν ναύτας ἔδν τὸν σραλὸν διασώζον-
τας χιλιάδας εἶναι ζ'. βασιλίσκος ἢ πικου-
δῆς τὴν ἠγεμονίαν τῆ σραλῆ, ὁ ἀδελφὸς βη-
εῖνης τῆς γαμετρῆς τῆ λέοντ', ἐπὶ τῆ σιμ-
βείχε ἠπῆαδς μέλλοιτ', χημάτα λαβῶν,
πάντα παρθεδῶκε παρθεναίσις ἰσπαρετ'.

Γεννάδιος νυκτὸς κατελθὼν εἰς τὸ θυπασήριον D
ἕξαδς, εἶδε τι φάσμα δαιμόνιον. ὡ ἐπι-
μήσας ἠκασσε κεράσοντ'. ὡς αὐτῆ μιν ζῶν-
τες ἐνδιδῶσιν. ὑσερον ἢ λυμανεῖδς πάντως τὴν
ἐκκλησίαν. ὅπερ δείσας ὁ γηνάδιτ', πολλὰ
τὸν θεὸν ἐκεῖδύσας, μτ' μικρόν ἐτελδύτησεν.

Λέων ὁ μικρὸς τῆδὸν πατέρα ζήνωνα βασιλέα
ἐν τῶ ἰπποδρομίῳ ἀνηγόρευσε, δέκα μόνες
μῆνας αὐτὸς βασιλεύσας κὶ ἐυθύς ἐτελδύτησεν.

Βασιλίσκος ὁ βηεῖνης γαμετρῆς τῆ μεγά-
λε λέοντ'ος ἀδελφός, διαίριθων ἐν ἠρακλεία

A nonemiis favere animadverteret, Epi-
scopatu renuntiavit coram universa
Ecclesia, his verbis usus. Clero con-
tumaci, & populo immorigero, & Ec-
clesia contaminata renuntio, servata
mihī sacerdotii dignitate.

Post abscēssum martyrii, Petrus in
sedem Episcopalem tyrannice invasit.
Statimq; Joannem quendam qui antea
depositus fuerat, Episcopum Apamiæ
ordinavit, quæ cū didicisset Gen-
nadius, cuncta Imperatori significavit.
Imperator verò Petrum in exilium
mitti jubet, qui cū id præcisset, fu-
ga elapsus exilium devitavit: Ejus au-
tem loco Julianus communi omnium
consensu ad Episcopatum promotus est.

His temporibus magnum extitit in-
cendium die secundo Septembris,
quod à Neorio exorsum, usq; ad Ec-
clesiam sancti Thomæ Apostoli, quæ
Amantii dicitur, pervenit. Marcianus
verò Oeconomus cū in tectum Ec-
clesiæ S. Anastasiæ conscendisset, Ev-
angeliorum codicem manu gestans,
precibus & lachrymis ædem illam
servavit.

Leo Imperator Leonem Juniorem,
Ariadnes filiæ suæ & Zenonis generi
filium, Cæsarem renuntiavit. Eodem
anno cinis decidit, cū nubes in cælo
ardere prius visæ essent: adeo ut om-
nes qui id videbant, ignem è cælo
demissum esse dicerent.

Leo Imperator exercitum in Africam
contra Gisericum misit. Hic autem ex-
ercitus adeo numerosus fuit, ut nautarum
qui illum transportabant, septem
millia fuerint. Basiliscus verò frater Ve-
rinæ Augustæ, cui totius exercitus cura
commissa erat, cū Gisericus jamjam
vincendus esset, accepta pecuniâ rem
prodidit, hortatu Aspatis.

Gennadius cū noctu orandi gratia
ad altare descendisset, Dæmoniacum
quoddam spectrum vidit. Quod cum
objurgasset, audivit illud exclamans
in hæc verba: se ipso quidem supersti-
te quiescere: postea verò Ecclesiam
penitus vastaturum, quod metuens
Gennadius, cū Deum ardentissime
precatu esset, paullo post è vita dif-
cessit.

Leo Junior Zenonem patrem suum
in Circo Imperatorem renuntiavit, &
paullo post discessit è vita, cū decem
duntaxat menses imperasset.

Basiliscus frater Verinæ, quæ conjux
fuerat Leonis Augusti, cū Heracleæ

in Thracia moraretur, adversus Zenonem conspiravit, Verinā maximē opitulante & quibusdam ex senatu. Quo comperto, Zeno Ariadnen & quasquinq; potuit opes secum assumens, in Isauriam fugit.

Basiliscus in Campo Imperator est renuntiatus. Qui mox Marcum filium suum Caesarem nuncupavit, & Zenonida conjugem suam Augustam. Statimque bellum adversus fidem movere cepit, Zenonide maximē contra Orthodoxos eum incitante.

Basiliscus proposito edicto Aelurum revocavit. Petrus autem Fullo ex monasterio Acæmitensium, in quo latebat, egressus est. Denique quicumque Chalcedonensi synodo adversabantur, sumpta fiducia adversus eam insurrexerunt. Porrò Aelurus, cum seditionem atque incompositam Alexandrinorum turbam collegisset, unā cum illis ex ædibus Basilisci supplicans ad Ecclesiam processit, ipse aſino vectus. Cumque ad locum qui Octagonus dicitur, pervenisset, graviter prolapsus est. Et fracto pede, cum ingenti ignominia recessit.

Basiliscus Chalcedonensem synodum damnans, eiq; aperte repugnans cum Imperiali diplomate Timotheum Alexandriam dimisit, & Petrum Fulionem Antiochiam.

Basiliscus generali sanctione Chalcedonensem synodum rejici jussit. Operam autem dabat, ut idem quoque faceret Acacius. Verum id perficere nullo modo potuit, cum universa civitas unā cum mulieribus & parvulis in Ecclesiam conveniens, Basilisco obstisset. Quin etiam Acacius semetipsum & Cathedram atque altare nigris vestibus obtexit. Magnus autem Daniel zelo fidei succensus, è columna descendit, & unā cum plebe atque Acacio conventus Ecclesiasticos frequentavit.

Basiliscus furorem populi metuens, ex urbe regia discessit, cum interdixisset Senatoribus, ne cum Acacio colloquerentur. Minabatur enim populus se urbem incensurum. Daniel verò, Monachis & quibusdam ex populo secum assumptis, petrexit ad locum in quo erat Basiliscus. Et Olympius Monachus magna cum libertate Basiliscum allocutus est.

Basiliscus cum Zenonem ex Isauria expeditionem contra ipsum movisse

A τῆς θράκης, βελδύει καὶ ζήνωι. Βενε-
της μάρισα σωεργύσης, καὶ τινῶν τῶν ἀπ'
αὐτῶ. ὅπερ γινῶσθε ζήνων, λαβὼν τὴν ἀριά-
νῳ καὶ ὅσα ἰδωμένη χεῖρα, εἰς ἰσαυρίαν
ἔφυγε.

Βασιλίσκος ἐν τῷ κάμπῳ ἀνηγορεύθη
βασιλεὺς, καὶ ποιεῖ αὐτὸν καίσαρα μάρτυρα τοῦ
ἰδίου υἱοῦ, καὶ ἀυγῆσαν ζηνωίδα τὴν γαμήλιον
ἐαυτοῦ, καὶ εὐθείως τῆς καὶ τῆς πίσεως καὶ ἀσρα-
φῆς ἀπὴρξάτω. Ζηνωίδος μάρισα παρρη-
μώσης καὶ τῆς ὀρθοδοξίας βασιλίσκος.

Ἀνεκαλέσατο διὰ τύπης βασιλίσκος τὸν
αἰλερον καὶ ὁ κναφεὺς ὃ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς με-
τῆς τῆς ἀκοιμήτων. ἐκεῖ γὰρ ἐκέρπητο καὶ
πάντες ὅσοι ἦσαν ἐχθροὶ τῆς ἐν χαλκηδόνι
συνόδου, παρρησίαν ἔλαβον κατ' αὐτῆς καὶ ὀ-
μῆροι. συναγαγὼν ἐν ὄχλῳ ἀτακτοὺς ἀλε-
ξανδρείαν ὁ αἰλερον, σὺν αὐτοῖς ἐκ τῶν ὀκα-
τῶ βασιλίσκος λιβανεύων, εἰς τὴν ἐκκλησίαν
ἤρχετο, αὐτὸς ἐκείνησιν ὄντας ὀχμεῖν. ἐν-
θῶν ὃ ἐπὶ τὴν λεγομένην ὀκῶγονον, καὶ ἐ-
νέχθη πλάματι μεγάλῳ. καὶ κλαδύτης τὸ
ποδοῦ αὐτῶ, μετ' εἰρήνης ὑπέστρεψεν.

Βασιλίσκος μετ' τύπης ἐκβαλὼν τὴν ἐν
χαλκηδόνι σύνοδον, ἐναντιώμενος ὃ ἀπέλυ-
σε τὸν αἰλερον ἐπὶ ἀλεξάνδρειαν, ἐτόν κνα-
φέα εἰς ἀντιόχειαν.

Τύπῳ γρηκῶ βασιλίσκος τὴν σύνοδον
ἐκβληθῆναι παρετέταξεν. ἐπέκειτο ὃ τῆτο
καὶ ἀκάκιον ποιῆσαι ὅπερ ὅσα ἴχουσι, πά-
σης ὀμῆ τῆς πόλεως ἀνδράσιν ἅμα καὶ γυναί-
ξιν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ βασιλίσκος. συνα-
γροῦσθαι ἀκάκιος καὶ ἐαυτὸν καὶ τὸν ἀρ-
νον, καὶ τὸ θυσιασθῆναι. μελανοῖς ἐνδύμα-
σιν ἡμφίεσε. δανιὴλ ὃ ὁ μέγας ἀπέβη τῶ
σύλῳ διὰ ζήλον ἐνθεον, καὶ τῶ λαῷ καὶ ἀκα-
κίῳ συνεκκλησίαζεν.

Φοβηθεὶς ὁ βασιλίσκος ἔλαβεν τὴν θερμῶ-
τήτα, ἐξῆλθε τὴν πόλεωσ, ἀδραγείλας οὐδὲ
συγκλίτε μὴ συνιυχθῆν ἀκάκιω. ἠπίετο γὰρ
ὁ λαὸς ἐμπυρέξιν τὴν πόλιν. λαβὼν δὲ δα-
νιὴλ τὸ μοναχικὸν καὶ πλῆθος ἐκ τῶ λαοῦ
ἐξῆλθεν ὅπερ ἔω βασιλίσκος. καὶ μετὰ
πολλῆς παρρησίας αὐτῶ διελέχθη ὁ μονα-
χὸς ὀλύμπιος.

Μαθὼν βασιλίσκος τὸν δόξ ἰσαυρίας
κίνησιν ζήνωνος, λαβὼν ζηνωίδα τὴν γαμήλιον

αὐτῶν, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἀπελογήσατο τὰ ἀκακία καὶ κλήρω, καὶ μοναχοῖς, καὶ τὰ δίκαια τῶν θρόνων ἀπέδωκε, δι' ἑτέρας ἰδίους καταλύσας τὰ περὶ τούτων.

Ζήνων καὶ Βραχὺ τὴν βασιλίδαν κατέλαβεν. ὁ περὶ προγενέστερον βασιλικὸν ἐλθὼν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, τὸν βασιλικὸν ἐν τῇ θείᾳ τραπέζῃ ἀπέθετο σέφανον, καὶ ἐν τῷ βαπτιστηρίῳ σὺν τῇ γαμῆλῃ Ζωνῶνιδι προσέφυγεν. Ζήνων δὲ πρῶτον καταλαβὼν τὴν ἐκκλησίαν, ἀνχαριστήσας τῶν θεῶν, εἰς τὰ βασιλῆα εἰσήλθεν.

Βασιλικὸς καὶ Ζωνῶνις ἐν Βεσάμοις ἐπέμφθησαν. καὶ εἰς πολλὰ κακῶν ἐγένετο, ἀπέθανον.

Μαρκιανὸς ὁ σύγγραμμενος Ζήνωνος, ἀντιήρην αὐτῶν, πρόφασιν λαβὼν, τὴν Λεοντίαν τὴν αὐτῆς γαμῆλῃ βασιλίδου ἰδιωτὴν τεχνῆσαι τῶν λέοντων. Δριάνην δὲ τὴν Ζήνωνος ἐπίδωλον π. πολέμῳ κραταῖε μετὰ Ζήνωνος καὶ μαρκιανῶν θυρωρῶν, κατακράτῃ μαρκιανῶν περὶ γεγονεν. καὶ πάντας συνελθόντας ἐδὺν ὑπὲρ Ζήνωνος ἐφρέρεν εἰς τὰ βασιλῆα, ἔχων συνεργῶν ῥωμύλον καὶ προκόπιον ἐδὺν ἀδελφῶν αὐτῶν. ἐν ὑσέρῳ δὲ λαόμενοι, ἐν τῷ Ζουξίπῳ ἐχρήσθησαν. καὶ τὸν μῆνα μαρκιανὸν χρονοῦν τῆναι ὑπὸ ἀκακίᾳ πρῶτον παρὰ σκιδάσαν, καὶ εἰς τὸ παπυρίαν κασελλίον ἐξέπεμψαν. ἐν ᾧ καὶ Βερίαν μετ' ὀλίγον ἐξέπεμψαν. ῥωμύλον δὲ καὶ προκόπον διαφυγόντες, ἐπὶ τὴν δύσιν ἐσώθησαν.

A didicisset, assumpta uxore sua Zenonide in Ecclesiam profectus, excusavit se Acacio & Clero ac Monachis. Sedi quoque Constantinopolitanae jura sua restituit, alio edicto abrogans ea quae prius constituerat.

Zeno brevi admodum tempore urbem regiam occupavit. Quo cognito Basiliscus ad Ecclesiam profectus, Imperialem coronam in sacra mensa deposuit, & ad baptisterium confugit cum uxore sua Zenonide. At Zeno ante omnia Ecclesiam ingressus, Deo gratias egit. Deinde vero in palatium perrexit.

B Basiliscus & Zenonis missi sunt Bufama. Ibi que gravibus ærumnis afflicti interierunt.

Marcianus Zenonis congener, adversus illum conspiravit, pretextum hunc arripens, quod Leontia quidem ipsius uxor Leoni imperium adeptæ Ariadne vero Zenonis uxor Leoni adhuc privato nata esset. Acri igitur praelio inter Zenonem ac Marcianum conferto, Marcianus longe superior evasit. Et cunctos qui a partibus Zenonis stabant in fugam versos, intra Palatium obsedit, Romulo ac Procopio ejus fratribus ipsum adjuvantibus. Post tridie vero capti sunt, cum in balneo Zeuxippi lavarent. Et Marcianum quidem Zeno ab Acacio presbyterum ordinari jussit, & in Papyrii castellum abduci. Quo etiam Verina non multo post abducta est. Romulus vero & Procopius fuga elapsi, in Occidentis partes se receperunt.

EX LIBRO SECVNDO.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ.

Ζήνων φόβῳ τῶν περὶ ἰλλαν τῆς καὶ τῆς Ἰπποκρίτων ἐπέδωκεν ἐν σάσεως καλανδίων δὲ αἰτήσας τὸν Ζήωνα, ὅτι λείψανον ἀστῆος εἰς ἀντιόχεια ἠνεγκεν ἀπὸ Φιλίππων τῆς μακεδονίας, ἐνθα καὶ ἐξ ὀρίσο ἑπέθανεν. ὅπερ σὺν πλείστη τιμῇ ὁ πολὺν ἑδέξαντο, διὰ δεκαοκτὼ μιλίων ἐξελθόντος τῶν πόλεως πάσης, ὡς εἰπεῖν, ἡλικίας δὲ ἡδὲ αὐτὸν μέχρι τε δποχιζόμενοι, τῇ ἐκκλησίᾳ ἠνώθησαν μετ' ἑκατὸν ἑτησθανάτες ἀστῆος.

Βαρνάβας τῆς ἀποστόλου τὸ λείψανον ἀπέβη ἐν κύπρῳ ὑπὸ δένδρον κεράτων, ἔχον ἐπὶ στήθους τὸ κατὰ ματθαῖον εὐαγγελιον.

Zeno cum Hillum metueret, Episcopus deinceps vexare desuit. Calendio vero cum id ab Imp. Zenone postulasset, Eustathii reliquias a Philippis urbe Macedoniae, in quam olim relegatus, & in qua mortuus erat Eustathius, Antiochiam deportavit. Eas Antiocheni maximo cum honore exceperunt, omnisque propemodum aetas extra urbem effusa, ad octavum decimum miliarium obviam eis processit. Hi vero qui Eustathii causam ad id usque temporis separatim collectas egerant, Ecclesiae adunati sunt, ahnis centum ab obitu Eustathii.

Barnabae Apostoli reliquiae in Cypro sub arbore siliqua repertae sunt: super ejus pectore erat Evangelium Matthaei,

ipſius Barnabæ manu deſcriptum. Quâ de cauſâ Cyprii obtinuerunt, ut metropolis ipſorum libera eſſet ac ſui juris, nec Antiochenæ ſedi amplius ſubjaceret. Id Evangelium Zeno depoſuit in palatio, in æde S. Stephani.

Hillus aperte adverſus Zenonem tyrannidem arripuit. Cumq; Tarſum veniſſet, Verinam Auguſtam eduxit ex caſtello Papyrio, in quo ob tyrannidem Baſilici cultodiebatur. Perſuaſitq; illi, ut Conſulem Leontium Imperatorem coronaret. Quo facto, Verinam quidem ad ſupra dictum caſtellum remiferunt. Ipſi verò Antiochiam ingreſſi, pro Imperatoribus ſe geſſerunt.

Post multa prælia Hillus ac Leontius per quatuor continuos annos intra caſtellum Papyrium clauſi, tandem proditione fratris uxoris Trocundi, quem Zeno ex urbe regia ad id ſubmiferat, capti ſunt, & capite truncati.

In urbe Edeſſa erat ſchola Chriſtiana Perſicæ gentis, ut ajunt, ex quo factum eſt, niſi me conjectura fallit, ut Perſæ Neſtorianam Hæreſin ſequerentur, cum quidam qui Neſtorii ac Theodori dogmata amplectebantur, ei Scholæ præſuiſſent, & doctrinam, quæ ipſis placebat, Perſis tradidiſſent.

Zeno Imperator moritur, cujus loco Imperator ab Ariadne Auguſta renuntiatuſ eſt Anaſtaſius Silentiaruſ, oriundus Dyrrachio. Verum Euphemiuſ Epicoſopus electioni ejus obſtitit, Hæreticum illum vocans, & indignum qui Chriſtianiſ imperaret: Ariadne tamen & Senatoreſ vim inferentes, Euphemium aſſentiri coegerunt. Ille non alia conditione id ſe facturum promiſit, quam ſi confeſſionem ſcripto comprehenſam ab eo ſuſcepſiſſet, quo profite-retur ſe pro definitione fidei amplecti ea quæ in Chalcedonenſi ſynodo decreta fuerant, quod quidem Anaſtaſiuſ præſtitit.

Manichæi & Ariani ob Anaſtaſii promotionem ſibi gratulabantur. Manichæi quidem, eo quod mater illiuſ ſectæ ipſorum cultrix eſſet ſtudioſiſſima. Ariani verò, propterea quòd Clearchum avunculum Anaſtaſii idem cum ipſiſ ſentientem haberent.

Anaſtaſiuſ cum violentia Chartam profeſſionis ſuæ ab Euphemio repetiit.

Cum Ilauri multa inſolenter atque atrociter Conſtātinopoli perpetrāſſet, Anaſtaſiuſ cunctoſ ex urbe ejecit. Illi

Αἰδιόγραφον ἔβαρναβα. ὅτι ἡσασαυ
καὶ παρὰ γεγονάσι κίπελοι, τῷ ἀυτοκράτορι
εἶναι τὴν κτ' ἀυτοῦ μητροπολιν, καὶ μὴ τε-
λεῖν ὑπο ἀυτοῦ χροῖαν, τὸ ἴ τοῖσ τοι διαχρῆται
ζῆνων ἀπέθετο ἐν τῷ παλατίῳ, ἐν τῷ ἀυτοῦ
σεφάτω.

Ἰλλῆς τελείως ὄξενεν τὴν παρὰ ζῆνων
τυραννίδα. καὶ ἐλθὼν ἐν ταρσῷ, ἤγαγρον ἐν τῷ
κασελλίῳ παπυρεῖα τὴν βασιλίδαν βαρμῆαν
ἐκεῖ φρερεμῶν δὴ διὰ τὰ κτ' βασιλίσκου καὶ
πῶσασι δάξει αὐτὴν, ἐξελθὼν βασιλέα λε-
όντιον τὸν ὑπάτον. καὶ τετραχρῆται βαρμῆαν
μὴν πάλιν εἰς τὸ κασελλίον ἐπεμῆναν αὐτὴν
ἴ εἰς ἀυτοῦ χροῖαν ἐπελθόντες, πάλιν βασιλίσκου
ἐπρατίον.

Μετὰ πολλὰς πολέμας, ὅτι τῶσ αρα ἐν
φρερεμῶν ὀίλλῆς καὶ λεόντιου ἐχρεμῶν
σαν παρὰ δῶσα τ' γαμῆις προμόνδα, ἐπὶ τῷ
πεμφθέντι ἐκ τῆς βασιλίδου ὑποζῆτων
καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπέμῆθησαν.

Ἐν ἐδέσση τῇ πόλει διδασκαλεῖον χρεστη-
κὸν ἦν περὶ σικῆς, ὡς φασι, διατελοῖς, ὅτι ἐστὶ
πέρσας οἰματὰ νεσοεῖς φρερεῖν, πινῶν τῶν
τῶ νεσοεῖς χαμερῆαν, καὶ θεοδῶρε παρὰ τε-
μῶν τῶ τόπῳ, καὶ τὰ φίλα δῶγματῶν
πέρσας πῶσασι δῶσι.

Ζῆνων ὁ βασιλῆς ἐτελῶν τῆσεν, ἀναβῆθε-
ται ἴ εἰς βασιλέα ὑποζῆτων τ' ἀυτοῦ
ὀ σιλενιδεῖ, ἐκ τῷ δῶρα χροῖαν ὀμῶν
πῶ ἐκ ἀντέση δῶφῆμι ὀ ἐπίσκοπον αἰρε-
κὸν καλῶν, ἐκ τῶν χρεστηκῶν ἀνάξιον. δῶρα
νη ἴ, καὶ τῶν τ' συκλήτεσ συρῆταν ἠαγῶ
ζον τὸν δῶφῆμιον. ὀ ἴσκα ἀλλοῦσ τῶ το πῶσασι
ἠέξον, εἰ μὴ ὀμολογίαν ἐχρεμῶν παρὰ αὐ-
τῶ σκομῆσα, ὡς εἰς ὀρον τῆσ πῶσας ὀ χρο-
τατὰ ἐν χαλκηδόνι δῶγματῶν ὀ ἴσκα
ποίηκεν.

Μανηχαῖοι καὶ δῶρανοῖ ἐχρεον ἀνασασί
μανηχαῖοι μὴν, ὡς τ' μηρεῖσ αὐτῶ ζῆνων
αὐτῷ δῶρανοῖ ἴ ὡσ κλέαρχον τὸν θεῖον παρὰ
μηρεῖσ ἀνασασίσ ὀμῶ ὀξον ἐχροῖς.

Τὴν ὀμολογίαν αὐτῶ βεβαίως τὸν δῶφῆμι
ἀπήτησεν ἀνασασί βασιλῆσας.

Πολλὰ τῷ ἴσάων ἀτοπα καὶ ἀπα-
θρωπα παρὰ ξάντων ἐν κωισαυλινῶν πόλει,
ἀπάντας τῆσ πόλεωσ ὄξενεν. ὀ ἴ ἐξελ-

ἑοίης, πρὸς τυραννίδα ὄρμησαν, καὶ ἕως
 τῆς κόλυαις ἐξέδραμον. καθ' ὃν ὁ βασιλεὺς
 εὐφρόν ἐξέπεμψεν, καὶ ἰωάννη τὸν σκύθην,
 καὶ ἰωάννη τὸν κυρίον τῆς πόλεως Ἰππέν-
 τεστη κρηθισάντη, ἀναστάσιον ἀποκαμῶν
 ἐθάρρησεν δι' ἡμῶν τῶ Ἰπποκόπου κωνσταντι-
 νου πόλεως, ὡς εἰρήνης ἐφίε, καὶ ἰνα συναγά-
 γῃ εἰς ἐκδημιῶν ἐπισκόπους, καὶ δόξη ὑπὲρ
 τῶν ἰσαύρων καλῶν. εὐφρόνιον δὲ ἐξήγαγε τὸ
 λεχθέν πρὸς ἰωάννην πατρικίον, πενθερὸν ἀδι-
 νοδώρα ἐνός τῶν ἐξαρχόντων τῶν ἰσαύρων. ὁ δὲ
 δραμών, πάντα ἀναγέλλει τῶ βασιλεῖ. ὅπως
 εἰς ἔχθραν τὸν βασιλεῖα καὶ εὐφρόνιου ἐξώ-
 πλισεν.

Αναστάσιον λοιπὸν βασιλικώτερον κλη-
 θῆς καὶ τῶν ἰσαύρων, τέτρας καὶ κρηθισάντη ἐ-
 νίκισεν. καὶ πέμψας πρὸς εὐφρόνιον ἐν σέ-
 βειον τὸν μάγιστρον, δηλοῦ πρὸς αὐτόν. ἀνευ-
 χαίσεια.

Οἱ Ἰππὲλοι εὐφρόνιου τινὶ ὑποθέμενοι,
 παρεσκευάσαν ἐμπροσθεν τῆς μιλιαθῆς ἐξί-
 φθη καὶ αὐτὴν γυμνώσαν, καὶ τῆς κεφαλῆς
 εὐφρόνιου ὀρμησαν. ἀλλὰ παύλῳ ὁ ἐκδικη-
 τῆς ἐκκλησίας, μακρὸς ὢν, τὴν πηγήν καὶ τῆς
 κεφαλῆς ἀντὶ εὐφρόνιου λαβὼν ἐκινδύνου-
 σεν ὅν μῦθοι τὸ ξίφος γυμνώσαντα, ἐκκλη-
 σιαστικὸς τις ἀπὸ ἀρπάσας τὴν λεγομένην
 σέβειαν, ἀνείλεν.

Αναστάσιος ὁ βασιλεὺς τὰς ἐπιβλάς τῶν
 ἰσαύρων ἐπιγράψας τῶ εὐφρόνιῳ, καὶ ὡς
 γεγάμησεν ἀποπομφόδος τοῖς ἰσαύροις, συν-
 ἠγάγη εἰς ἐκδημιῶν ἐπισκόπους, οἱ πνευ-
 βασιλεῖ χαριζόμενοι, ἀκωνωνία καὶ καθαρῆ-
 σὲ τὸν ἀνδρὰ ἡμεῖς φανὸς προχρῆσει. ὁ δὲ βα-
 σιλεὺς εἰς ἐπίσκοπον μακεδόνιον τινά, τῆς ἐκ-
 κλησίας πρῶτον ἐκδοφύλακα, ὁ μὲν δὲ
 τοιλαδὸς δι' εὐφρόνιον ἐσασίασεν. ἐν οἷς, εἰς τὸ
 ἰπποδρόμιον ἐδραμον λιανευσίον. ἀλλ' ἐ-
 δὲ ὠνήσαν. τῆ γὰρ βασιλείῳς ἐνίκα ἢ ἐνσα-
 σις.

Μακεδόνιον πρὸς εἰς τῶ βασιλεῖ, τῶ ἐνω-
 κληθῆντων καὶ δυπέγραψεν.

Οὗτος ὁ μακεδόνιος ἀσκητικὸς καὶ ἱερός,
 ὡς ὑπογυμναδῆς τσαφῆς, ἐκ ἀδελφιδῆς, ὡς
 λόγῳ, ὑπῆρχεν.

Εὐφρόνιον εἰς εὐχαῖτα βασιλεὺς ὤφει-
 ο.

verò egressi, in apertam tyrannidem e-
 ruperunt, & usq; ad Coryajum Phry-
 gia excursiones fecere. Contra quos
 Imperator exercitum misit, ducibus
 Joanne Scythæ & Joanne Gibbo. Porro
 cum id bellum quinque continuos annos
 durasset, Anastasius belli pertæsus, ar-
 canum suum aperuit Euphemio Con-
 stantinopoleos Episcopo, se nimirum
 pacem optare: Jussitq; ut Episcopos qui
 in urbe regia morabantur, colligeret,
 & pro Isauris apud Imperatorem sup-
 plicaret. Euphemius verò verba Ana-
 stasii retulit Joanni Patricio, qui socer
 erat Athenodori, unius ex principibus
 Isaurorum. Ille confestim accurrens,
 cuncta Imperatori nuntiavit. Ea res An-
 nastasium Euphemio infensum reddidit.

Anastasius deinceps magis Imperato-
 re: è contra Isauros motus, eos penitus
 debellavit. Misitque ad Euphemium
 Eusebio officiorum Magistro, hæc Eu-
 phemio significavit. Preces tuæ, ô ma-
 gne vir, amicos tuos fuligine impleve-
 runt.

Il qui insidiabantur Euphemio, per-
 suaferunt cuidam, ut è regione Meta-
 torii districto gladio caput Euphemii
 feriret. Verùm Paulus Defensor Eccle-
 siæ, cum esset procero corpore, vulnus
 pro Euphemio excipiens, mortis peri-
 culum subiit. Porro cum qui gladium
 distinxerat, vir quidam Ecclesiasticus
 arreptâ serâ interfecit.

Anastasius Imperator insidias Isau-
 rorum Euphemio adscribens, & quòd
 litteras ad Tyrannos Isaurorum scripsis-
 set: congregavit Episcopos qui tom
 Constantinopoli morabantur. Illi cum
 Imperatori gratificari studerent, ex-
 communicationis ac depositionis sen-
 tentiam in Euphemium tulerunt. Im-
 perator verò Macedonium quendam
 CP. Ecclesiæ presbyterum & vasorum
 custodem, ad Episcopatum promovit.
 Et populus quidem Euphemii gratiâ
 seditionem excitavit. Postea etiam
 supplicando eucurrit ad circum. Ve-
 rum nihil hoc eis profuit. Vicit enim
 Imperatoris pertinacia.

Macedonius Imperatoris suasu, sub-
 scripsit Zenonis Henotico, id est, uni-
 tivo edicto.

Porro hic Macedonius erat summx
 districtiōnis atque abstinentiæ & san-
 ctitatis, utpote educatus sub Gennadio,
 cujus etiam nepos ex forore fuisse di-
 citur.

Euphemium verò Imperator Euchaïta

relegari præcepit. Quæ fidem sibi dari per Macedonium postulavit, se absque infidiis in eum locum abductum iri. Cumque Macedonio permillum fuisset ab Imperatore ut Verbum securitatis præstaret Euphemio, rem laude dignam gessit. Euphemio enim in Ecclesia baptisterio adhuc commorante, Diacono suo præcepit ut Episcopale pallium ipsi auferret: Atque ita ad Euphemium accessit. Pecuniam quoque mutuatus sub usuris, Euphemio ad eos qui cum illo erant, alendos ac sustentandos donavit.

Festus quidam Senator urbis Romæ, ob civilia quædam negotia ad Imperatorem Anastasium missus, cum venisset Constantinopolim, hortatus est, ut principis Apostolorum Petri ac Pauli memoria magno cum honore cultuque celebraretur. Quamvis igitur antea quoque celebrata fuisset, deinceps post petitionem Festi, longe majori splendore ea festivitas peracta est.

Macedonius synodicas litteras ad Anastasium Rom. urbis Episcopum per hunc ipsum Festum mittere decreverat. Sed ne id faceret, prohibitus est ab Imperatore. Porro Festus occultè, ut ajunt, Imperatori suggererat, ut Episcopo Romano persuaderet ut Zenonis Henotico subscriberet. Sed cum Romam venisset, Anastasium Episcopum jam mortuum reperit. Quare operam dedit, ut per schisma promotus Edicto illi subscriberet. Multis igitur pecunia corruptis, effecit, ut præter receptum morem Romanus quidam nomine Laurentius, Episcopus eligeretur. Duo itaque ordinati sunt. Et à majori quidem parte ordinatus est Symmachus, unus ex Diaconis: ab aliis verò Laurentius. Quibus de causis cædes ac direptiones & alia mala innumerabilia Romæ sunt perpetrata. Cumque hujusmodi perturbatio tres continuos annos in urbe Roma perseverasset, Theodoricus Afer qui tum Romæ regnabat, quamvis secta esset Arianus, collecta tamen Episcoporum synodo, Symmacho quidem Episcopatum urbis Romæ confirmavit: Laurentium verò cujusdam urbis quæ Nuceria dicitur, Episcopum constituit. Laurentius tamen haudquam quievit, sed Episcopatum urbis Romæ adhuc ambire non destitit. Quam ob causam eum deponi & in exilium mitti curavit Symmachus. Atque hoc modo seditio consopita est.

Αειδῆναι πρὸς τὰ ξεν. ὁ ἴδιος λόγον ἤτησε διὰ μακεδονίε λαθεῖν, ὡς ἐπιτελεῖς χωρὶς καὶ τῶν τῶν ἀπάγε. Ἐπιτελεῖς ἵτον λόγον ὁ ἴδιος ὁ μακεδόνιος, ἐπαρτεῖον τι σκευάσει. τὰ βαπτιστηρίῳ ἔδιδυμίς ὄντος, τὸ ὡμαθῆρον τὸ ἐπισκοπικὸν ἑαυτῶν ἀφαρῆς ἦναι τὰς διακόνε παρὰ τὰ ξε, καὶ ἐστὶ εἰσελθεῖν πρὸς τὸν διφθῆμιον. δανὸς ἀμύρ. ἡ καὶ χρηματὰ δέδωκε τῷ εὐφημῶ εἰς δαπάνας τῶν αὐτῶν.

Φῆς. ὁ πὶς τῶν τῶν συγκλήτης ῥώμης, παρὰ βασιλεία σαλεύσας ἀνασάσιον διὰ πᾶς χρεῖας πολιτικὰς, ἐλθὼν εἰς τὴν βασιλίδαν, τῶν κερυφῶν ἀποσὸλε πέτερε ἐπαύλι τῶν μνημῶν, σὺ πολλῆ τιμῆ καὶ σεβασμῶν παρὰ κάλεσε γίνεσθαι. ἐπιτελεῖς μὲν τῆ καὶ παρὰ τῶν πλῶν ἔξαιτήσεως φῆσε, πολλὰ πλεονεξήθη τῆς τοιαύτης τὸ φαμῶν παυρῶς.

Διὰ τῆς φῆσε διὰ μακεδονίε ἀνασάσιον τῶ ἐπισκόπῳ ῥώμης πέμψαι ἠδὲ ἴσεν. ἐκωλύθη ἡ τῆς βασιλείας παρὰ σααδ. Φῆς. ὁ ἴδιος, ὡς λόγος, ὑπέθετο λατρεῖν τῶ βασιλεῖ, πείθειν τὸν ῥώμης ἐπισκοπὸν τὸ ἐνωλικῶ ζῆνων. ὑπογραφεῖν. ἐλθὼν ὁ ἐπὶ ῥώμῃ εὐρετὸν ἐπίσκοπον ἀνασάσιον τῶ δὲ ἴσεν. διὸ παρὰ τῶ ἐποῖσας διὰ χρεῖματα τὸ ζῆναι μὲν ὑπογραφεῖν. ὑποφῆσε. ἡ χρημασι πλείονας, παρὰ σκευάσει ἡ φῆσε. εἰς ἐπίσκοπον παρὰ τὸ ἐπὶ, ῥωμανὸν τῶ ὠνόματῆν λαυρένι. καὶ φῆσε. ἡ δὲ ὑπο μὲν τῶν πλῶνων, ἐν τῶν διακόνων σύμμαχος. ἐκ τῶν ἀλλῶν, λαυρένιος. ἐπὶ καὶ φῆσε, καὶ ἀπαγαί, καὶ ἄλλα μὲν κακαὶ τῶ ῥώμῳ γεγονασί, ὡς παρὰ τῶν ἐπιτελεῖς ἐπιτελεῖς τῆς τοιαύτης συγχύσεως, θεοδῶρος ὁ ἀφῆσε κατὰ τὸ τῶ ῥώμης, εἰ καὶ δεξάνος ἦν, σὺν δὲ ἐπισκοπῶν τοιοσάμει. συμμαχῶ μὲν τῶ ἐπισκοπῆν τῆς ῥώμης ἐκνεώσεν. λαυρένιος ὁ εἰς μίαν ἐπισκοπῆν τῶ ῥώμης ὀνόματι νεκρῆς ἐνεθρόνισεν. λαυρένιος ὁ, ἐπὶ τῶ παρὰ σεν, ἀλλ' ἐτι τῆς ἐπισκοπῆς ῥώμης ἐφῆσε. ὁ δὲ ἐπὶ σύμμαχος κατὰ τῶ ῥώμης, καὶ ἐπὶ εἰσελθεῖν παρὰ σκευάσει. καὶ ἐπὶ τῶ ῥώμης ἐπαύσας.

Θεοδέριχος ὁ ἀφρο, διάκονον τινὰ εἶ-
 χεν ὀρθόδοξον, ὃν πάνυ ἠγάπα καὶ ἐθαλ-
 πεν. ὅττι δὲ ὁ διάκονος νομίζων θεοδέρι-
 χῶ χαρίζεσθαι, τῆς τῆ ὁμοουσίως πίστεως ἀπο-
 στασίας, τοῖς λόγοις ἐφρόνησεν. γνῶς δὲ θεοδέ-
 रिχῶ, τὸν ἔτιως ἀγαπᾷ ῥῥον ἐυθέως ἀπε-
 κεφάλισεν, εἰπὼν. εἰ τῷ θεῷ πίστιν ἔσθ' ἐφύ-
 λαξας, πῶς ἀνδρῶπι φυλάξῃς σωμαίδησιν
 ὑγιαίνεσθαι.

Πέρσαι κινήθησαν καὶ ῥωμαίων, πολλῶν
 κἀθήραμον πόλεων. καὶ μάλιτα ἀμίδης.
 τῆ δὲ βασιλείως πρὸς πέρσας σπονδὰς
 ποιήσαντι, καὶ βανοὶ τῆ πόλιε κατέ-
 δραμον.

Ἀναστάσιος ἦ εἰς τὰ πολεμικὰ ἀρχολέ-
 μῃ, τῆς καὶ τῶν ὀρθοδόξων ἐπαύσατο
 βίας. ἠνίκα ἦ μικρὰν ἐν τῶν πολεμίων ἀνε-
 σιν ἔλαβεν, πάλιν καὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ μα-
 κεδονίεσιν ὠπλίζετο.

Πολλὰς ὁ βασιλεὺς ἀναστάσιος ἐκκλη-
 σίας ἐν κωνσταντινῆ πόλει ἀνέκλισην.

Διὰ τὰς γνωμείνας ὑπὸ τῆ λαῖ σάσεως
 ἐν τῇ πόλει καὶ τῆ βασιλείως, ἐπειὴ ἴσεν τὸν
 ἐπαρχον τῆς πόλεως ἀκολυθεῖν ταῖς ληλαῖς
 ἐφοβέτο γὰρ τὸν ὑπὸ τῆς τέταρτης συνόδου
 ζῆλον τῶν τὰς ἐπελάσεως ποιούντων. ὅπερ
 λοιπὸν, εἰς ἐκείνη ἔτος ἐγένετο.

Εὐχολίον τινὰ παρεσκύασαν ἐχθροὶ
 τῆ μακεδονίε μάχουσαν κατ' αὐτὴ πᾶ-
 σα. μακεδόνιος δὲ τὸ πρᾶον ἐπιδειξά-
 μῃ, δόματα δίδουσι εὐχολίῳ πρὸς ἐ-
 τάξε. τὸ ὅμοιον δὲ, καὶ εἰς τινὰς ἱεροσύλας
 ἐποίησεν.

Ἡλία τῷ ἐπισκόπῳ τῶν ἱεροσολύμων
 πρὸς ἐτάξε βασιλεὺς, σὺν ὁδον ἀφροῖσαι
 τῶν ὑπ' αὐτὸν, καὶ κατὰ τῆς τέταρτης
 συνόδου ἠφίστασθαι. ἠλίας δὲ σὺν ὁδον
 μὲν ἐσυνήθευσε. αὐτὸς ἦ μόνῳ *
 ἀναθεματίζων νεστόριον καὶ εὐτυχη, διδώ-
 ρον, καὶ θεόδωρον καὶ τὴν ἐν χαλκηδόνι
 σὺν ὁδον.

Τῶν γνωμείνων, Ἐφόδρα ὁ βασιλεὺς
 μακεδονίῳ ἐπέκετο πρᾶξαι τὰ ὅμοια. ὁ
 δὲ χαρὴς ἀικεμυρικής συνόδου ἐχέσεως πρὸς ἐ-
 φρον τὸν τῆς μεγάλης ῥώμης ἐπίσκοπον,
 ἔθεν ποιεῖν ἐλεγχθῆναι εἰς ἐχθρὰν τὸν βασι-
 λέα ἀκίνησε. καὶ ὅττι μὲν προσφύγοιτας τῆ

A Theodoricus Afer diaconum quen-
 dam orthodoxum habuit, quem unice
 diligebat ac tenebat. Hic rem gratam
 Theodorico facturum se arbitratus, à
 consubstantialis fide discedens, Arian
 dogma amplexus est. Quod ubi com-
 perit Theodoricus, statim ei quem tan-
 topere diligebat, caput amputavit, his
 verbis usus. Si Deo fidem non ser-
 vasti, quonam pacto sinceram conscien-
 tiam homini servaturus es?

B Persæ expeditione susceptâ adver-
 sùs Romanos, multas urbes, ac præci-
 pue Amidam invaserunt. Postea verò
 cum Imperator Anastasius fœdus cum
 Persis fecisset, Tzani quoque in Pon-
 tum excursiones fecerunt.

Porro Anastasius, quamdiu quidem
 bellicis rebus districtus tenebatur, ab
 Orthodoxorum persecutione absti-
 nuit. Postquam verò paululum à bel-
 licis occupationibus respiravit, denuò
 adversùs Ecclesias, & contra Macedo-
 nium insurrexit.

Anastasius Imperator multas Eccle-
 sias Constantinopoli instauravit. Cæ-
 terum ob crebras populi seditiones
 quæ in urbe regia adversus ipsum fie-
 bant, excogitavit Anastasius, ut præfo-
 cētus urbis ponè sequeretur in publicis
 supplicationibus. Timebat enim ze-
 lum eorum qui pro quarta synodo tu-
 multuabantur. Atque hic mos ab eo
 tempore deinceps invaluit.

Inimici Macedonii, Ascholium quen-
 dam subornarunt, qui districto gladio
 Macedonium impeteret. Macedonius
 vero lenitatem animi sui declarans, mu-
 nera ei dari præcepit. Idem etiam erga
 sacrilegos quosdam ab illo factum est.

Helix Hierosolymorum Episcopo
 præcepit Imperator Anastasius, ut syn-
 odum Episcoporum qui sub ipso erant,
 colligeret, & quartam synodum con-
 demnaret. Helix verò synodum qui-
 dem Episcoporum minime convoca-
 vit. Ipse verò solus Imperatori rescri-
 bens, Nestorium & Eutychem, Dio-
 dorum itē ac Theodorum anathema-
 tizavit, & synodum Chalcedonensem.

His ita gestis, Anastasius Macedo-
 nium violentius urgere cœpit, ut ipse
 quoque idem faceret. Macedonius verò
 absque universalis synodo, cui Romanus
 Episcopus præsideret, nihil se facturum
 esse respondit. Hac de causâ Impera-
 toris odium adversùs Macedonium
 excitatum est. Itaque Imperator, eos
 quidem, qui ad magnam Ecclesiam

confugerent, abripi permisit. Hæreticorum autem Ecclesiis libertatem & asilijus tribuit.

Deuterius Arianorum apud Constantinopolim Episcopus, cum quendam Burbam ita dictum baptizaret, Domini traditionem respuens, ausus est inter baptizandum dicere: Baptizatur Barba, in nomine Patris per Filium in Sancto Spiritu. Quibus dictis, aqua quæ in piscina erat, statim evanuit; Barba verò confestim inde aufugiens, rem cunctis declaravit.

Multas fraudes atq; insidias adversus Macedonium Imperator excogitavit. Schismatici verò cum turbam perditorum hominum mercede conductam in unum congregassent, die Dominico ingressi sunt in ædem Archangeli quæ est in palatio. Cumque Plaltæ hymnum Terlanctum canerent, ipsi cum appendice illa: Qui crucifixus es pro nobis: respondentes cecinerunt. Sequentem item Dominica, in magna Ecclesia idem fecere, cum baculis introgressi. Populus verò zelo succensus, primo quidem voce tenus, clamantibus reclamare, & convitiantibus convicia regerere cœpit. Postea verò plagis eos ac verberibus affecit. Post hæc Imperator aperte Macedonium impugnans, nunc schismaticis Monachis, nunc Magistratibus auctor fuit, ut turpibus convitiis inclamantes Episcopum appeterent. Inter hos erat Julianus Episcopus Halicarnassi urbis Carix, & Severus Monachus: qui & fidei, & sui met ipsorum hostes extiterunt. Populi verò innumerabilis multitudo cum uxoribus ac liberis, adjunctis sibi Præfectis orthodoxorum Monachorum, per vicus urbis conclamabat: Christiani, tempus adest Martyrii. Nemo patrem deserat. Convitiabantur etiam Imperatori, Manichæum illum vocantes & indignum Imperio. Tunc Imperator metu percussus, portas palatii undique occlusit, & navigia palatio admoveri iussit ad fugam capessendam.

Imperator qui paulo antea juraverat, nunquam se videre velle vultum Macedonii, tunc missis quibusdam ex palatio, cum hortatus est ut ad ipsum salutandum accederet. Dum igitur Macedonius ad Imperatorem pergeret, populo Præfectos monasteriorum contestatus acclamavit: Patrem nostrum nobiscum habemus. Milites præterea scholarum palatii: per quos transibat

μεγάλη ἐκκλησία διασπαράξαι παρεσκεύαζεν. ταῖς δὲ τῶν αἰρετικῶν ἐκκλησίαις ἐξουσίας παρέχετο.

Δούλειος τῆν ἀρειανῶν Ἡσυχαστικῶν καὶ κωνσταντινουπόλεως, βαπτίζων τινα βαρβάρου ἔτω λεγόμενον, ἀδελφῶν τὴν τῆν κρυψοσύνην εἰπένετο ὀμνησεν ὡς ἐξ ἀπίστου. βαπτίζουσα βαρβάρου, εἰς τὸ ὄνομα τῆν πατρὸς, τοῦ υἱοῦ, ἐν ἀγίῳ πνεύματι. ἔτινος λεχθέντος, τὸ ὕδωρ τὸ ἐν τῆν κολυμβήθρα, γέγονεν ἀφανές. ὁ δὲ βαρβάρου φυγῶν ἐξήλθε, καὶ πάντες τὸν βαῦμα ἐποίη γνώριμον.

Πολλοὶ ὁ βασιλεὺς καὶ μακεδόνες τετραπέρες ἐπένοῦ. ὁ δὲ ἀπόκρισις ὄχλοι μακρόν συναθροισάσας, ἐν κρηνακῆ εἰσήλθον εἰς τὸ ναὸν τῆν δοξαγγέλιου, τῆν ἐν τῶν παλατίου καὶ τῶν ψαλλῶν τὸν κρηνακῆν λεγόμενον. εἶποι μὲν τῆς παροῦσης τῆν, ὁ σαυρωθεὶς διῆμας, διακρηνομένοι ἐψαλλον. τῆν δὲ ὀμνησῆν κρηνακῆ, τὰ ὅμοια ἐν τῆν μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ ἐποίησαν μὲν βακίων εἰσελθόντες. ὁ δὲ λαὸς ζηλώσας, τὰ μὲν πάντα φωνῶν ἀνέκραζον κραίεσι, καὶ ὑβρίζουσι ἀντιβρίζον. ὕστερον δὲ μὲν πολλῶν. ὁ βασιλεὺς λοιπὸν ἀπαραικαλύπτως καὶ μακεδόνες κλημνος ποίη μὲν ὅδον μοναχῶν ὅδον διασπάρσας, ὡς ἐπὶ ὅδον ἀρχοντας παρεσκεύαζεν, ὕστερον ἀσέμενοι μὲν κρηνακῶν βακίων τὸν ἐπίσκοπον. μετὰ ὧν καὶ ἰταλιανὸς ἐπίσκοπος ἀλικαρνασσῆ τῆς κρηνακῆς, καὶ σερβῶν ὁ μοναχῶν. οἱ καὶ τῆς πίστεως, καὶ ἐπιπέδων γρηνημένοι πολέμοιοι.

Ὁ λαὸς σὺν γυναῖξιν καὶ τέκνοις, πλῆθος ἀπειρον, τοῖς ἡγεμένοις τῶν μοναχῶν συναθροισάσας διὰ τῆς πόλεως ἐκράζον. κραίεσι κρηνακῆ μαρτυρεῖ. τὸν πατέρα μὲν καὶ καταλίπη ὑβρίζον ὁ τὸν βασιλεῖα, μανικῆν ἀποκαλεῖται, καὶ τῆς βασιλείας ἀνάστασις. οἱ οἱ ὁ βασιλεὺς φοβηθεὶς, τὰς πύλας τῆς βασιλείας παλαιαχόθεν ἀπέκλεισεν, καὶ πλοῖα εἰς τὸ φυγεῖν, τὰ παλατίου παρέσπασεν.

Ὁ βασιλεὺς ὁ πρῶτον ὁμώσας μὴ εἰς μακεδόνιον ἐπι τῶν παροῦσων, πῶς ἔμελλεν παρεκάλει τὸν ἀπάσταδα. ὁ δὲ λαὸς, εἰσερχόμενος ὅδον τῶν μοναχῶν διαμαρτυρεῖται. τὸν πατέρα πρὸς ἡμᾶς ἔχον μὲν. καὶ ὁ τῶν κρηνακῶν διῶσων ἡλθον

ἐπισημῆτες ἐδέχοντο. καὶ εἰσελθὼν, ἤλεγ-
ξεν ἀναστάσιον, ὡς τῆς ἐκκλησίας πολέμιον.
ὁ δὲ μὴ ὑποκρίσεως ἐδόξεν ἐνθάδε τῆ ἐκκλη-
σία ἑπὶ τὸ ἐπισκόπω.

Ἰπολαβῶν ὁ βασιλεὺς ὅτι εἶπερ κελθεῖν
ὁ μακεδόνι, ὁ λαὸς ὡς ἀθῶς ἀνιλήψεται,
κυλῖος αὐτὸν μὴ βίας ἐπὶ τὴν χαλκηδῶνα δε-
πέμψεν. καὶ κείθεν ὡδραπεμφθῆναι ἐν-
χαίτοις προσέταξεν. τῆ ὃ ἐξῆς προσέβαλε
εἰς ἐπίσκοπον τιμόθεον τινά, πρῆσβύτερον τῆ
ἐκκλησίας ἡσυχίου φύλακα. ὃν ἐνάλευν λι-
τροβύλλω καὶ κόλωνα, διὰ τινὰ ἔργα τῶν ὀνο-
μάτων ἀρμόδια.

Ὅτε δ' αὖ πάλιν εἰσηλθὼν ἐν ἐκκλησίᾳ
τιμόθεο, εἰ μὴ πρῆσβυτερον τὰς εἰκόνας
μακεδονίας κατέσπασε, τῆς λειτουργίας ὄχι
ἤρχετο.

Τὰς κτ' παρασκευάσει, ἐν τῷ ναῷ
τῆς θεοῦ ἐν τοῖς χαλκοπρῆσβυτερον τιμόθεος
ἐπενόησε γίνεσθαι.

Ἰωάννης ὁ διακενόμενος μετὰ σεβήρα
ἰσορεῖ, ὅτι ὄρκον ἔλαβεν ὁ βασιλεὺς ἀνα-
στάσιος τῆ σεβήρα, ὅτι ἢ δ' ἀνγίνηται ἀν-
τιοχείας ἐπίσκοπο, ὑδαμῶς τῆς ἐν χαλ-
κηδῶνι συνόδου διὰ ἀναθεμάτου ἀψέ.
καὶ ὅτι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ τῆς χειροτονίας
αὐτοῦ, ἀνελθὼν ἐπ' αὐτῶν ταύτων
ἀναθεμάτισεν, αἰτηθεὶς ἐν τῶν παρῶν
αὐτοῦ.

Τιμόθεο τὸ τῶν τριακοσίων δέκα καὶ
ὀκτὼ πατέρων τῆς πίστεως σύμβολον, κατ'
ἐκάστῳ σὺναξιν λέγεσθαι παρεσκεύασεν, ἐπὶ
διαβολῇ δὴθεν μακεδονίας, ὡς αὐτῆ μὴ δε-
χομένε τὸ σύμβολον, ἀπαξ τῆ ἔτις λεγό-
μενον πρῆσβυτερον ἐν τῇ ἀγίᾳ ὡδρασκυλῇ τῆ
θεῶν πατέρων, τῷ καιρῷ τῶν γνωμένων ὑπὸ
τῆ ἐπισκόπου κατηχήσεων.

Τῆ ἡγεμένε τῆς μονῆς τῆ σεδίτε τε-
λαθῆσαι, ἀπῆλθε τιμόθεος ὁ ἐπίσκοπος
εἰς τὸ μοναστήριον ὡδρασκυλῆ ἐπίσκο-
πον. ὁ ὃ μέλλων χειροτονεῖσθαι, εἶπεν αὐτῷ,
ὡς ὄχι ἀνέχεσθαι δεξασθαι χειροτονίαν ὑπὸ
ἀνδρὸς τῆ ἐν χαλκηδῶνι ἀναθεματίζοντος
σύνόδου. τιμόθεος ὃ ἐφθασε πρὸς αὐτὸν, ἀνά-
θεμα παρὶ ἀνθρώπων, ἀποσρεφόμενον ἢ
ἀναθεματίζοντι τὴν ἐν χαλκηδῶνι σύνοδον
ἔτις ἐν ὀκτὼ μέλλων χειροτονεῖσθαι, κατέδεξασθαι.

A Macedonius, cum faustis acclamationibus exceperunt. Tandem verò cum ad Anastasium venisset, eum tanquam hostem Ecclesiæ coarguit. Tunc Anastasius simulatione utens, Ecclesiæ & Episcopo visus est adunari.

Imperator existimans, si Macedonius judicaretur, plebem illum tanquam infontem, defensionem esse, noctu violenter eum abduxit Chalcedonem. Atque inde Euchaita illum deduci iussit. Sequenti die Episcopum designavit Timotheum quendam, Presbyterum & valorum custodem Ecclesiæ Constantinopolitanæ, qui vulgo Litrobulbes & Colon vocabatur, ob facta quædam his nominibus respondentia.

Porro hic Timotheus, in quamcunque Ecclesiam ingressus fuerat, nunquam illic Missarum solennia inchoavit, nisi prius Macedonii imagines illinc detractæ fuissent.

Supplicationes publicas, quæ die Parasceves fiunt in Ecclesia Deiparæ quæ est in Chalcoopratiis, primus Timotheus excogitavit.

Joannes synodi Chalcedonenfis obtræctor, de Severo hæc narrat; Anastasium Imperatorem juramentum scripto comprehensum à Severo accepisse, quòd si quando Antiochenis Episcopus fieret, nunquam omnino Chalcedonensem synodum anathemati subjecturus esset. Eundem tamen ipso ordinationis suæ die, consensu pulpito supradictam Synodum anathemate damnasse, cum sectatores ejus id ab ipso postulavissent.

Timotheus symbolum fidei trecentorum & octo decim Patrum, in singulis Collectis recitari præcepit, in odium scilicet Macedonii, quasi ille non susceperet id Symbolum: quòd antea semel tantum recitabatur quotannis, die magnæ Parasceves, sive dominicæ Passionis, dum Episcopus baptizandos catechizaret.

Cum Præfectus monasterii Studitarum mortuus esset, Timotheus Episcopus perrexit ad monasterium, ut Præfectum illic ordinaret. Sed is qui ordinandus erat, dixit Timotheo, se ordinationem suscipere non posse ab eo qui Chalcedonensem synodum anathemate damnaret. Tunc Timotheus dixit ei; Anathema sit omnibus, qui averfantur aut qui anathematizant synodum Chalcedonensem. Hoc modo is, qui ordinandus erat, ordinationem Timothei

suscepit. Joannes autem Archidiaconus, cum esset Manichæus, convitiatus ob id Timotheo, currens ad palatium, ea quæ Timotheus dixerat, Imperatori renuntiavit. Qui mox Timotheum ad se accersitum gravi ignominia affecit. At ille id à se dictum negavit, his verbis usus: Anathema omnibus qui Chalcedonensem synodum suscipiunt.

Castrum quoddam est in confinio Persarum atque Indorum, cui nomen Tzundadeer. Multas illic pecunias & pretiosos lapides servari cum audiisset Cavades Persarum Rex, id occupare studuit, sed demones qui eum locum custodiebant, Cavadis conatibus obstiterunt. Cum igitur Magi ipsius omnem suam magiam adhibuissent, nec perficere quidquam potuissent, Cavades ad Judæorum magicen confugit. Sed cum ne istorum quidem operâ quidquam profecisset, quidam ei consuluerunt, ut Christianorum operâ demones illos expelleret. Episcopus igitur Christianorum qui erant in Perside, cum ejus rei causâ Collectam celebrasset, & sacra mysteria tum sumpsisset ipse, tum Christianis qui cum ipso erant distribuisset, Crucis signo fugatis demonibus, absq; negotio castrum Cavadi tradidit. Quam rem admiratus Cavades, primæ Sedis prerogativam Episcopo concessit, cum ad id usque temporis, Manichæi ac Judei potiore locum obtinuissent. Sed & cunctis qui Christianam religionem amplecti vellent, liberam dedit facultatem.

Cum Alamundarus Saracenorum Phylarchus Christianam religionem amplexus esset, Severus duos ad illum Episcopos misit: quod erroris sui labe eum inficeret. Sed Deus id preveniens, ut Phylarchus ab iis qui Chalcedonensem synodum suscipiebant, baptizaretur, effecit. Porro cum ii qui à Severo missi fuerant, doctrinam recte fidei dogmatibus adversantem, Phylarcho tradere conarentur, fraudem quandam commentus est Alamundarus ad doctrinam eorum convincendam. Finxit enim se litteras accepisse, quibus ipsi nuntiabatur Michaelem Archangelum fato functum esse. Cumque illi id fieri non posse dicerent: Quonam igitur modo subjecit Phylarchus, Christus Deus tantum existens, crucis mortem sustinuit, si duas naturas non habuit: cum ne Angelus quidem pati vel mori possit? Hoc modo Episcopi partis

A *ιωάννης δὲ τις ἀρχιδιάκονος μανιχαίου ὑπάρχων, ὑβρεσί τοι τιμόθεον βασιλέως μόν ταῦτα τῷ βασιλεῖ ἐμήνυσεν. ὁ δὲ μὲν πεμπτον ποιησάμενος τὸν τιμόθεον, χαλκῶς αὐτὸν ἠτοίμασεν. αὐτὸς δὲ ἠρήσατο ἐπιπέσει ἀνάθεμα παντὶ ἀνθρώπῳ τὴν ἐν χαλκεδωνί δεχομένῳ σίνωδον.*

B *Κάσρον ἐστὶ μελαξὺ πῆσῶν καὶ ἰσδῶν, ὄνομα τζουνδαδέερο. ἐν τῷ τῷ τόπῳ χημάσα πολλά, καὶ λίθους τιμὴς κἀσάμαθῶν κωάδης ὁ βασιλεὺς, ταῦτα μαθῶν ἐβασίλευσεν. δαίμονες δὲ τὸν τόπον ἀκέρτες τῶ ζήμενός κωάδῳ ἐκάλυον. πᾶσαν τῶν μαγίαν ἐπιδείξαντες τῶν μάγων αὐτῶ, καὶ μῆθεν ἰχυσάσαν, ἤλθον διὰ τὴν ἰσδῶν. ἀπόλυχῶν δὲ κἀκέρτες, συνεβελύθη διὰ τῶν χριστιανῶν κἀκαρῆσαι ἐστὶ δαίμονας. ὁ δὲ ἐπίσκοπος χριστιανῶν τῶν ἐν πέρσῃ, σὺνάξιν ἐπὶ τῷ τελέσας, καὶ τῶν θείων μυστηρίων μελαξῶν καὶ μελαδῶν τοῖς συνῆσι χριστιανοῖς, τῶ μείῳ τῶ σωρῶ διώξας ἐστὶ δαίμονας, τῶ κωάδῃ τὸ κάσρον ἰσδῶν παρέδωκεν. ὅτε κἀκαρῆσαι ὁ ἀνήρ, πῆσῶν κἀκέρτες τοῖς ἐπίσκοπον ἐτίμησεν, ἕως τότε ἰσδῶν καὶ μανιχαίων κἀκαρῆσῶν. ὁ δὲ πᾶσι τοῖς χριστιανῶν ἐτέλεσῃ ἀδειαν δέδωκεν.*

D *Ἄλαμουνδάρης τῶ Φυλάρχῳ σαρακενῶν χριστιανίσαντος, δύο ἐπίσκοπος ἐπέψεν ὁ σενῆς, ἐφ' ὃ τῆς ἰδίας μελαδῶναι τῷ φυλάρχῳ κακίας. θεὸς δὲ κἀκαρῆσας, ὑπὸ τῶν δεχομένων τὴν σίνωδον τὸν ἀνδρῶν βαπτισθῆναι πεποίηκεν. τῶν ὑπὸ σενῆς σαλένων, ἐναντία τῶν ἀδικῶν δογματῶν κἀκαρῆσῶν διδάξαι τῶν φυλάρχον, δῶμα εἰς ἐλεῖχον τῶν λεγομένων συνέθηκεν. τῶ δὲ τῶ τῶ δῶμα γράμματα δέχεσθαι μνησῆσαι, ὅτι μανιχαῖος ὁ ἀρχάγγελος τέλει τῶ βίβι ἐχρησάτο. τῶ δὲ τῶ λεγόντων ἀδύνατον, πᾶς ἐν, ὁ φυλάρχος ἐφῆσεν, εἰ μὴ δύο ὁ χριστὸς, θεὸς γυμνὸν σωρῶν κἀκαρῆσας, ὅτε μὴ δὲ ἀγγελος πᾶσῃν ἢ ἀποθήσκειν πεποίηκεν. ἕως ἐν σενῆς*

ρε αιχλωθέντες, ασυλάκτως υπανεχώρησαν.

Μακεδονίε τελευτήσῃ τῷ Ἐπισκόπῳ, Φιλοθέῳ τῷ Συμβῆναι Φησί. νεκρῶν γ' ὄντα (Φραγισαδὲ τῷ τάφῳ θεοδώρῳ δέ τις τῶν Σιώντων αὐτῷ, ὄναρ ἰδὲν ἐπωμόσατο, αὐτὸν μακεδόνιον αὐτῷ λέγοντα, ἔλαβε καὶ ἀπελθάσθαι, ἀλέγω ἀνασσιῶ ἀνάγνωθι. ἐγὼ μὲν ἀπέρχομαι πρὸς ἐδὺ πατέρους μου, ὧν καὶ τὴν πίσιν τείρηκα. ἐπαύσομαι ἢ ὄχλων τῷ δεσπότη, ἀχρεὺς εἰλήθης, καὶ τὴν δίκην εἰσέλθωμεν.

Ἀναστάσιος ὁ βασιλεὺς ἐτελεύτησεν ἄφνω, Βζήσας ἔτη ὀγδοήκοντα καὶ ὀκτώ, βασιλεύσας ἕξ ἔτη εἰκοσι καὶ ἑπτὰ, καὶ μῆνας τρεῖς. προήχθη ἢ βασιλεὺς ἰεσῆν, ἀίης πρεσβύτατος, δὸς στρατιῶν δὲ ἔξάμην, καὶ μέχρι τῆς συγκλήτης προκόψας, καὶ διὰ πάντων ἀεισεφάνεις τῆς ἰορθῆς πίστεως ἐμπειροῦς (ηλπίης γ' ἠρόμενος ἰλλύριος ὧν, καὶ σύμειον ἔχων ὄνομα ἰλιπικίαν, ἡ γ' ἠρομένῳ ἀνυγῆσαν, εὐφημίαν ὀνομάσασαν.

Σηπεδόνι τὸ σῶμα διεφθάρη νεσῆρι, ἢ ἀνακληθεὶς δὸς ὁάσεως ἐφ' ὧ μελασθῆναι εἰς ἔτερον τόπον, τῷ θανάτῳ προσέλαβε τὴν ἀνάκλησιν.

Μετὰ τὴν πρὸς ἐδὺ ἀναβολικῆς συμβίβασιν, συγράψαι λέγεται τὸν θεοδώρον καὶ τῷ δώδεκα κεφαλαίων κυρίλλῳ.

Ραβυλάς ἐδέσθη ἐπίσκοπος, τυφλὸς ἡ ἀνδρέας ἢ τῷ (αμοσατῶν ἐνεκάδ' ὡς γράψαντα καὶ τῶν δώδεκα κεφαλαίων θεοδώριτος.

Οἱ ἐναγύπῳ μοναχοί, καὶ ἄλλοις συμειῶν μαθόντες ὅτι ἐπίσκοπος ἴσα, μεταπεψάμενοι τῷ ξένῳ τῷ πράγματι, πρῶτος γ' ἀνὼς τῆτο ἐπένθησεν ἀκοινωνήσῃ αὐτῷ ἐπέμψαν. εἶτα ἐγνωκότες τὸν βίον ἢ ἀνδρὸς, καὶ τὸν σέφανον, πάλιν αὐτῷ ἐκοινωνήσαν.

Μαρκιανὸς ὁ βασιλεὺς ἐν γήματι ιδιώτα πρὸς τὸν ὄσιον συμειῶνα ἀφανῶς παρεγγύετο ἡγάθη.

Δύο ἐπισκόπων ἀμφοισθεν ἔλθον, ὁρθοδόξος καὶ ἀριανῆ. τῷ μὲν ἀριανῆ, διαλεκτικῶ ὄντος τῷ ὁρθοδόξῳ, θεοσεβῆς καὶ πιστῆ.

A Severi, pudore suffusi, vale non dicto, recesserunt.

In obitu Macedonii Episcopi, terribile quiddam accidisse narrat. Mortuus enim, crucis signo tumulum signasse dicitur. Theodorus vero unus ex iis qui cum illo familiariter versabantur, cum iurejurando affirmavit, vidisse se in somnis Macedonium ipsum ista sibi dicentem: Excipe ista quae dico, & abiens lege Anastasio. Ego quidem vado ad patres meos, quorum fidem servavi. Dominum autem interpellare non cessabo, donec tu venias, & ambo ad iudicium accedamus.

Anastasius Imperator repente moritur, cum vixisset annos octoginta octo, impetrasset autem annos septem ac viginti, ac tres menses. Renuntiatus autem est Imperator Justinus, vir proventus aetatis, qui a militia exorsus, ad Senatorium usque ordinem pervenerat, & in omni vita egregius semper exstiterat. Idem rectae fidei cultor erat ardentissimus. Patriam habuit Illyricum. Uxor ejus Lupicina dicebatur, quam posteaquam Augusta nuncupata est, populus Euphemiam nominavit.

Nestorii corpus putredine consumptum est, cumque revocatus esset ab Oasi, ut in alium locum transferretur, revocationem illam fatali morte praeventit.

Postreconciliationem cum Orientalibus, Theodorus contra duodecim Cyrilli capitula scripsisse dicitur.

Rabula Episcopus Edessae, caecus erat. Accusavit autem Andream Samosatensem Episcopum, quod contra duodecim capita Cyrilli scripsisset.

Monachi Aegypti, cum sanctum Symeonem supra columnam stare didicissent, rem novam atque insolitam condemnantes: Hic enim primus ejusmodi stationem excogitaverat: excommunicationis libellum ad eum miserunt. Postea vero cum ejus vitam ac merita certius cognovissent, communionem ejus amplexi sunt.

Marcianus Imperator privati habitu sumpto, ad sanctum Symeonem occulte ventitabat, cumque maxime admirabatur.

Cum duo Episcopi contra se invicem disputarent, quorum alter quidem Orthodoxus, alter autem erat Arianus: Et Arianus quidem Dialecticam callebat, Orthodoxus vero pius erat ac fidelis:

Bbbb ij

Orthodoxus conditionem hanc tulit Ariano, ut omnia disputatione in ro- gum se conjicerent, atq; ita ostendere- tur, utriusq; ipsorum doctrina magis pia esset. Cumq; Arianus conditionem il- lam admittere recusasset, Orthodoxus in rogam insiliens inde differuit cum adversario, & illaesus permansit.

Petrus Mongus reliquias Timothei Salophacioli effodisse dicitur. Idem quoque scribit Theodoritus.

Expulso Petro Mongo ob cadaver Timothei e tumulo effossum, & ob synodum, ordinatus est Joannes. Quo item expulso, rursus Petrus Episcopa- tum recuperavit, pollicitus se synodum Chalcedonensem anathemate damna- turum non esse.

Scribit Theodorus noster Calendio- nem Constantinopoli ordinatum fuisse, cum Theodorito consentiens.

Scribit etiam eundem Calendio- nem, Ter sancto Hymno adjecisse, Christe Rex propter eos, qui adjecerant appendicem illam, qui crucifixus est pro nobis.

Ait Theodorus noster, Petrum Ful- lionem instituisse, ut sacrum Chrisma in Ecclesia coram omni populo conse- craretur: utque invocatio super aquas die festo Theophaniorum fieret sub ve- speram: Item, ut in omni precatione nomen Deiparae proferretur: Denique ut in singulis Collectis symbolum recitaret.

Zeno Imperator scholam quae Per- sarum vocabatur, in urbe Edessa sitam sustulit atque evertit, utpote quae Nes- torii ac Theodori doctrinam audito- ribus insinuaret.

Cum omnes alii Patriarchae, ut refert Theodorus noster, Zenonis Henotico consentissent, solus Romanae urbis Epi- scopus Felix communicari ei noluit.

Cavades cum Blasium patrum su- um excaecasset, regnum Persicum oc- cupavit.

Anastasius Imp. cum Cavades pecu- niam ab eo flagitasset, respondit, si mu- tuam accipere vellet, cautionem scri- beret: sin minus, nihil se daturum esse. Atque ob hanc causam Cavades bel- lum intulit Romanis.

Anastasius Chrysargyrum abolevit, & venationes amphitheatri sustulit, & Magistratus, qui antea venales erant, gratis contulit.

Per idem tempus, cum terrae motus futurus esset in urbe Neocaesarea, miles

ὁ ὀρθόδοξος ἀπερῆθη, ὡς ἀφ' ἐμῶν τῶν λόγων εἰς πύραρον εἰσελθεῖν, καὶ ἐτα δὲ χεῖρα τὸ δισεβέες εἶργον. τὴν δὲ δρεφάνε παραίτησάμενος αὐτὸς εἰσελθὼν, διὰ τῆς πυρῆς διελέγετο, καὶ ἀπαθῆς ἐφυλάγητο.

Πέτρον φησὶ τὸν μογκόν, τὸ λείψανον τιμοθέου τῆς ἁλοφακίολα ἀνορύξαι, ὅπως ἐστὶν καὶ θεοδώριον.

Πέτρον δὲ μογκὸν ἐκβληθέντα διὰ τὸ λείψανον τιμοθέου καὶ τὴν συνόδον, ἰωάννης γαρ ἐβόηεν. καὶ τότε ἐκβληθέντα, πάλιν πέτρον εἰσήλαθεν, ὑποχόμενον τὴν συνόδον μὴ ἀναθεματίζειν.

Καλανδῖονα λέγει ἐν βυζαντία χεῖρα τῆς θῆναι, συμφωνῶν τῷ θεοδώρῳ.

Καλανδῖονα λέγει ἀπερῆθη τὰ περὶ τὴν χεῖρα βασιλέως, διὰ τὰς ἀπειθεῖς ἀκούσας ὁ σωρωθεὶς δι' ἡμᾶς.

Πέτρον φησὶ τὸν κναφεία Ἰπποκράτους μνησθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ Ἰππικῆς ἕνεκα ἀμαρτίας καὶ τῶν Ἰππικῶν ὑδάτων ἐν τοῖς θεοφανείοις Ἰππικῶν ἐν τῇ ἑσπέρα γίνεσθαι καὶ ἐν ἐκάστῃ δόχῃ τῶν θεοκόκων ὀνομαζέσθαι ἐν πάσῃ σιναξί τὸ σύμβολον λέγεσθαι.

Ζήνων ὁ βασιλεὺς ἀντικατέστη τὴν ἐν ἐδέσῃ τῆς πρῶτης καλεμένης διατεταμένης, ὡς ἄνευ σεβῆς καὶ θεοδώρου ἀπαρῆσαν διδασκαλίαν, ἠθέτησεν.

Πάντων ὡς λέγει, τῶν ἄλλων πατριάρχων σιναξῶν ἀντὶ τῶν ἐνοικητῶν τῶν ζήνων, μόνον Φηλίξ ὁ ῥώμης ἐκ ἐκποιωνήσεν.

Κωάδης τὸν ἴδιον θεῖον βλάστον βασιλεύοντα τυφλώσας, πρῶτον ἐβασίλευσεν.

Ἀναστάσιον ὁ βασιλεὺς, κωάδης χρημάτων παρ' αὐτοῦ ζητήσας, ἀπεκρίνατο, εἰ μὴ δανείσασθαι βέλῃ, τὸ γραμματεῖον ποιησάμενος ἄλλως, εἰ δίδωσι. καὶ οὕτως διὰ τὸ κωάδης καὶ ῥωμαίων ἐσερῆθυσεν.

Ἀναστάσιον ἀνέστρεψε τὸ χρυσάργυρον, καὶ τὰ κινήρια ἐπαύσεν, καὶ τὰς δέχας αἰτίας ἔσας, ἀπερῆκα παρῆχεν.

Ἐν νεοκαισαρείᾳ σφοδρὸν τῆνικαὶ τὰ μέλη τῶν γίνεσθαι, σεβασίτης πρὸς ἐπὶ τῶν πόλεων

οδύων, δύο στρατιώτας ἀπόντας ἐν αὐτῇ θεά-
σατο, καὶ τετὼν ὀπίθε εἰτέρον κρατοῖσα. Φυ-
λαξάσατο τὸν οἶκον ἐν ᾧ ἠθήκη ζηρηγορία ἐστὶ. Ἐ-
ὄμορ (ἰσμός ἐγγύς, καὶ τὸ πλείστον μέρος
τῆς πόλεως ἐπέσειν. ὃ δὲ οἶκός τε θαυμασιεῖς
διεσώθη.

Ἐξος λέγει τῇ ἐκκλησίᾳ εἶναι τῆς ρώμης,
ἀκίνητα μὴ κρατεῖν δίκαια. ἀλλ' εἰ καὶ περι-
έλθωσιν, ἐυθέως πιπράσκειας, καὶ εἰς μοί-
ρας πρῆς διαιρέσει τὸ πῆγμα καὶ τὸ μῆν,
τῇ ἐκκλησίᾳ δίδου. τὸ δὲ, τῷ Ἐπισκόπῳ,
τὸ δὲ κλήρῳ. ἔτω δὲ ποιῆν καὶ ἐπὶ τοῖς λοιποῖς
πραγμασιν.

Καδάης νόμον ἔθετο πέρσαις, ὡς ε-
κονίας τὰς γυναικάς ὑπαρχῶν. καὶ διὰ τὸ το
διωχθεῖς ἐκ τῆς βασιλείας, διὰ τὸ βασιλέ-
ως τῶν ἐθνῶν ταύτην ἀπέλαβεν.

Αναστάσιος ὁ βασιλεὺς ἐκτίσεν τὸ δάρας
καὶ κήσας, ὀνομασθέντα Βαρθολομαίου λέγον-
τα τοῦ ἀποστόλου, ὡς αὐτὸς τῷ Φυλακίῳ ἐπε-
τεράπη τῆς πόλεως. διὸ τὸ λείψανον αὐτοῦ ἐκεῖ
πέμψας ἀπέθετο.

Ἰμμερινοὶ ἐσιν ἐθνὸς τελευτῶν ὑπὸ πέρσαις
οἰκοῦσι δὲ ἐν ταῖς ἐξαπαῖς ἔνοτες ἰεδαῖοι δὲ
ὑπῆρχον ἀνεκείθεν, ἐκ τῆς ἐλθούσης πρὸς
βλοσυρὰ βασιλίδος ἔνοτες ἐγένοντο ἐθ-
νικοί. Ἐκεῖ δὲ ἐπὶ ἀναστασίῳ ἐχειρτάσαν,
καὶ ἐπίσκοπον ἔλαβον.

Σεῦθερον ἔσκον δὲ ἀναστασίῳ τῷ βασι-
λεῖ, ὡς ἐδὲν κινήσει ποτέ τῆς ἐκκλησίας
δουλοῦσα, ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ ἐν ἧ ἔχρησθη
μῆτι, πρὸς τὸν ὄρκον, ἀνεθεμάτισεν αὐ-
τῷ.

Ἐβασίλευσε κωνσταντῖνος ὁ μέγας καὶ Φι-
λόχρητος βασιλεὺς, ἔτη τριάκοντα καὶ ἐν,
μηνας δέκα.

Ἐβασίλευσε κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς αὐτοῦ, ἔτη
ἑκοσθῆσασα, ἡμέρας εἴ. Ἐπὶ αὐτῷ, εἰς-
ἠλθον ἐν κωνσταντινῶν πόλει τὰ λείψανα τῶν
ἀγίων ἀποστόλων, τιμοθέου μὴν πρὸ ἐκτῶ κα-
λανδῶν ἰελίων ἀνδρέα δὲ καὶ λευκά, πρὸ
πέντε νόνων μαρτίων καὶ κατετέθησαν ἐν τῷ
ὑπὸ αὐτῷ ἐκκαιῶ ἐντὶ μεγάλῳ ναῷ τῶν ἀ-
γίων ἀποστόλων.

Ἐβασίλευσε θεοδοσίος ὁ μέγας, ἔτη δε-
καεξ. ἐν οἷς ἐβασίλευσε σὺ ἀπὸ ἀρκάδιου

A quidam ad urbem illam proficiscens,
duos milites eò pergentes vidit, & ali-
um pone sequentem qui ita clamabat:
servate ædem in quâ est atca Gregorii.
Statimque terra movere cæpit. Et ur-
bis quidem ipsius maxima pars collap-
sa est. Ædes verò Gregorii Thaumaturgi
mansit incolumis.

Ecclesiæ Romanæ hunc esse morem
ait Theodorus noster, ut res immobili-
les non possideat: sed si forte possessio-
nes ei obvenerint, confestim eas ven-
dat, & pretium in tres portiones distri-
buat: Quarum una quidem tradatur
Ecclesiæ, altera Episcopo; tertia verò
Clero. Idem etiam fit in reliquis rebus
quæ non sunt soli.

B Cabades legem tulit Persis, ut uxores
inter ipsos communes essent. Cujus rei
causâ regno expulsus, Regis Hunno-
rum auxilio regnum suum recuperavit.

Anastasius Imperator urbem Daras
ædificavit. Eâ verò jam ædificatâ, Bar-
tholomæum Apostolum in somnis vi-
dit, dicentem suscepisse se urbis custo-
diam. Quare Anastasius Bartholomæi
reliquias illuc misit, & in eâ urbe depo-
ni præcepit.

Immireni gens est Persis subiecta,
ad extremos Noti fines habitans. Et ab
initio quidem Judæi fuerant, jam inde à
regina Austri quæ ad Salomonem olim
venit. Postea Gentiles facti sunt. Ana-
stasii verò temporibus Christianam re-
ligionem amplexi sunt, & Episcopum
acceperunt.

Severus cum Anastasio Imperatori
adjecta jurisjurandi religione pollicitus
esset, se nihil novi commoturum esse
adversus synodum Chalcedonensem,
eodem ipso quo ordinatus est die, jus-
jurandum violans, supradictam syno-
dum anathemate damnavit.

Constantinus Magnus Deique a-
mantissimus Imperator, regnavit annos
triginta & unum, menses decem.

Constantius ejus filius imperavit
annos viginti quatuor, dies quinque.
Hujus temporibus allata sunt Constans-
tinopolim reliquiæ sanctorum Aposto-
lorum, Timothei ante diem octavam
Calendas Julias: Andreae autem & Lu-
cæ ante diem quintum Nonas Martias:
& depositæ sunt in magna Ecclesia san-
ctorum Apostolorum ab ipso dedicata.

Theodosius Magnus imperavit annos
sexdecim. In quibus Arcadius, ejus

filium unam cum eo imperavit annis duodecim. Eiusdem Theodosii Magni temporibus, reliquiae sanctorum Martyrum Terentii & Africani, eiusdem Imperatoris iussu depositae sunt in Martyrio sanctae Euphemiae quod est in petra, ante diem decimum Calendas Octobres.

Arcadius filius eiusdem Magni Theodosii, imperare coepit mense Januario, die decimo septimo, post annos quinque quam Pater ipsius Imp. fuerat nuncupatus. Mortuus est Calendis Maji, cum imperasset in universum annis viginti quatuor, mensibus tribus, diebus quatuordecim. Ex quibus cum patre quidem imperavit annis duodecim; Imperavit autem solus reliquos annos duodecim, dies tres. Eiusdem Arcadii temporibus, Attico Patriarchatum obtinente, allatae sunt Constantinopolim reliquiae sancti Samuelis, & depositae sunt in Ecclesia eiusdem Prophetae, prope septimum, ante diem duodecimum Calendas Julii.

Theodosius Junior, filius Arcadii Augusti, imperare coepit mense Januario, & imperavit unam cum patre annos septem, menses tres. Mortuus est die xxviii. mensis Julii, indictione tertia. Et die tricesimo eiusdem mensis depositae sunt eius reliquiae, cum imperasset in universum annos quadraginta duos, menses duos. Ex quibus imperavit quidem unam cum patre annos septem, menses tres, solus vero imperavit annos triginta quatuor, menses undecim. Eo regnante, depositae sunt reliquiae sanctorum Stephani, Laurentii & Hagnes, in martyrio S. Laurentii, die vicefima prima mensis Septembris. Et eodem die celebratur illic eorum memoria usque ad hodiernum diem. Eiusdem Theodosii temporibus, Proclo Patriarchatum administrante, allatae sunt reliquiae Joannis Chrysostomi, & depositae sunt in Basilica sanctorum Apostolorum ante diem quintum Calendas Februarias.

Leo Augustus imperare coepit indictione decima, mense Febuario, coronatus ab Anatolio Patriarcha. Mortuus est mense Januario, indictione duodecima. Fiunt anni eius Imperii septendecim. Eo regnante, & Gennadio Patriarchatum administrante, allatae sunt Sirmio reliquiae sanctae Anastasiae, & depositae sunt in martyrio eiusdem quod est in porticu Domnii.

FINIS.

Α ούος ἔτη δώδεκα. ἐπὶ τῆς αὐτῆς μεγάλῃ θεοδοσίᾳ βασιλείᾳ, ἀπέβηθη κελεύσει αὐτοῦ εἰς τὸ μαρτύριον τῆς ἀγίας εὐφημίας ἐν τῇ πέτρα τὰ λείψανα τῶν ἁγίων μαρτύρων τερεντίου καὶ ἀφρικανῆ, τῇ περὶ δεκάτη καλῶν ὀκτωβρίων.

Ἐβασίλευσεν ἀρκάδιος οὗτος αὐτῶν μὲν βασιλείᾳ, ἐν μὴν ἰανουαρίῳ, καὶ τετρεκόντες ἔτη ἀναγορεύσεως ἔοικεν πατρὶ καὶ ἐτελεύτησε μὴν μαΐου πρώτῃ, βασιλευσάτωρ τὰ πάντα ἔτη εἰκοσι ἑξά, μηνῶν τετρεκόντες, ἡμέρας δεκά τρεις ἀφ' ὧν τὰ ἅπαντα

Β παρῶς ἔτη δώδεκα. λοιπὰ τὰ κατὰ μὴνας τῆς δώδεκα, ἡμέρας τετρεκόντες. ἐπὶ τῆς αὐτῆς βασιλείας, καὶ ἐπὶ ἀθηναίων πατριάρχῃ, εἰσῆλθον ἡμερῶν ἀντιόχεια τὰ λείψανα τῆς ἀγίας σιμωνίτιδος, καὶ ἀπετέθησαν ἐν τῷ μαρτυρίῳ αὐτῶν πλησίον τῆς ἐβδόμης, περὶ δώδεκα καλῶν ὀκτωβρίων.

Ἐβασίλευσεν ὁ νέος θεοδόσιος οὗτος δώδεκα, μὴν ἰανουαρίῳ, καὶ συνεβασίλευσε τῷ πατρὶ ἔτη ἑπτὰ, καὶ μηνῶν τετρεκόντες. ἐτελεύτησε μὴν ἰουλίου καὶ ἡμερῶν τριῶν. ἔκατεσθον τὰ λείψανα αὐτῶν, μὴν ἰανουαρίου τεταρτάτῃ, βασιλεύσας τὰ πάντα ἔτη δεκά, μηνῶν δύο, ἀφ' ὧν τὰ μὲν τετρεκόντες ἔτη ἑπτὰ, μηνῶν τετρεκόντες, λοιπὰ κατὰ μὴνας ἑπτὰ βασιλείας αὐτοῦ ἔσθον. μὴνας ἑνδεκά. ἐπὶ τῆς αὐτῆς βασιλείας ἀπέβηθησαν τὰ λείψανα τῶν ἁγίων σεφθίμου καὶ λαυρεντίου καὶ ἀγνῆς, ἐν τῷ μαρτυρίῳ τῆς ἀγίας λαυρεντίου, τῆς εἰκοσῆς πρώτῃ τῆς σιπτεμῆρος μηνός. καὶ τελεῖται μέχρι σήμερον ἐκείνη αὐτῆς ἡμέρα ἢ μνήμη αὐτῶν. ἐπὶ ἐπὶ τῆς αὐτῆς βασιλείας, καὶ προχλος πατριάρχῃ, πνεύματι τὸ λείψανον τῆς χερουσόμης, καὶ κατέβηθη ἐν τοῖς ἁγίοις διποσόλοις περὶ πέντε καλῶν ὀκτωβρίων.

Ἐβασίλευσεν ἰνδικλιώνος δεκάτης, μὴν φεβρουαρίου σεφθίμου ὑποὶ τῆς αὐτῆς πατριάρχῃ, καὶ ἐτελεύτησε μὴν ἰανουαρίῳ, ἰνδικλιώνος δώδεκάτης, ἡμερῶν ἑπτὰ βασιλείας αὐτοῦ, δεκά ἑπτὰ ἐπὶ τῆς αὐτῆς βασιλείας, καὶ ἐπὶ ἡρακλίου πατριάρχῃ, πνεύματι τῶν ἁγίων τῆς ἀγίας ἀναστασίας, κατέβηθη ἐν τῷ μαρτυρίῳ αὐτῆς τῇ ὀκτωβρίῳ δομνίᾳ ἐμβόλοις.

Τ Ε Λ Ο Σ.